

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๖

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๒ ถึง ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๑

ครั้งที่ ๑๖/๒๔๘๑ (สามัญ) ชุดที่ ๓

๑. รัฐบาลทยอยกระทำตามของสมาชิก

ก. เรื่องอหิวาตกโรค ของนายสุวิเชียร ๘๗๖-๘๗๗

ข. เรื่องการขอพระราชทานอภัยโทษปล่อย

นักโทษ ของนายจันทเขตท ๘๗๗-๘๗๘

ค. เรื่องการขอภัยของที่ดิน ของนายโสภณ ๘๗๘-๘๘๐

ง. เรื่องการ ใจ สหกรณ์ ช่วย เหลือ ชาวนา

ภาคอีสาน ของนายโสภณ ๘๘๐-๘๘๓

จ. เรื่องหน้าที่กำนันผู้ใหญ่บ้านเกษมแก่การ

ปล่อยอภัย ของขุนอนุกุลประชากร ๘๘๓-๘๘๔

ฉ. เรื่องการใช้พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน

แทนภาษีโรงเรือนใน เขตเทศบาล

บาล ของนายเฉลา ๘๘๔-๘๘๕

๗. เรื่อง การสร้างทางหลวงสาย เพ็ชรบูรณ์
- หล่มสัก ก็ ของขุนอนุสสวัสดิภักดิ์รวม ๘๘๕-๘๘๖
๘. เรื่อง ขยายทางเกวียนให้กว้างขวาง ของ
นายเต็ก ๘๘๖-๘๘๗
๙. เรื่อง โรคทางฟัน และทันตแพทย์ ของ
นายทองที ๘๘๗-๘๘๘
๑๐. เรื่อง ราคาข้าวตกต่ำ ของนายพิน ๘๘๘-๘๘๙
๑๑. เรื่อง สหศึกษา ของ ร.ท. ขุนศรีไกร ฯ ๘๘๙-๘๙๐
๑๒. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย
ลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของ
หลวงศรีสุพรรณกิจ ๘๙๐-๘๙๑
๑๓. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติควบคุม การ ขยาย
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๘๙๑-๘๙๓
๑๔. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติย้ายระบุนาม สถาน
ที่แห่งกิจการ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนาย
อมร ผลประสิทธิ์ ๘๙๓-๘๙๓
๑๕. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่าง
ถิ่น (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณา
เป็นวาระที่ ๒-๓) ๘๙๓-๘๙๔

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๖/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันเสาร์ ที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนมัสมาชิกมาประชุม ๑๓๐ คนเป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าได้ รับหนังสือจากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ลงวันที่ ๑ มีนาคม เรื่องคดีศาลากลางเลือกตั้งผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี มีความว่า ศาลฎีการายงานมาว่า นายแฉะ วิจารณ์ขณะ ผู้สมัครวัยเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร จังหวัดสิงห์บุรี ได้ ยื่นคำร้องคดีศาลากลางเลือกตั้งต่อศาลจังหวัดสิงห์บุรี ศาลจังหวัดสิงห์บุรี ได้ พิจารณาทำความเห็นและส่งสำนวนมายังศาลฎีกา ตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๔๗๘ ศาลฎีกาได้ วินิจฉัย แล้ว มีคำสั่งให้ ยกคำร้อง ของ นายแฉะ วิจารณ์ขณะเสีย จึงเสนอเพิกถอน

ที่ประชุมมีมติยกและปรายมือแสดงความยินยอม

ความชุกชุมของชนแห่งเมืองต่างๆอยู่แล้ว ซึ่งปรากฏว่าตั้งแต่ต้น พ.ศ. มาจนถึงบัดนี้ ได้ช่วยวัคซีนไปรวมทั้งสิ้น ๓๘๗,๘๐๐ ช.น.

ข้อ ๓. การระบาดของอหิวาตกโรคนั้นไม่แน่นอนเสมอไปว่าจะเกิดในระหว่างที่กบฏ โรคอาจเกิดในเดือนใดก็ได้ ด้วยเหตุนี้กระทรวงมหาดไทยจึงมีใต๋นึ่งนอนใจ ได้จัดการซื้อถั่วงอกขึ้นโดยทำการซื้อวัคซีนของถั่วงอก กิ่งโตที่ขอมมาแล้วในข้อ ๒ นอกจากนั้นยังได้จัดให้มีกาแกล้งไล่ลักษณะสุขภาพวิทยาลัยพว่อง ทำการสุขศึกษา ควบคุมการขายอาหารเหล่านี้เช่นกัน ถ้าอหิวาตกโรคเกิดขึ้นทางต่างประเทศ ซึ่งจะนำเข้ามาในราชอาณาจักรได้ ทางการกักโรคที่ประเทศกบฏตรวจโรคตามมาตรา ๑๓ (๕) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗

ประธานสภาฯ: กระทั่งข้อไปของนายฟอง สิทธิธรรม เรื่องการชลประทานในภาคอีสาน

นายฟอง สิทธิธรรม (ชลประทาน): กระทั่งข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ: กระทั่งข้อไปของนายจันทเขตร์ ฉัตรภูติ เรื่องการขอพระราชทานอภัยโทษปล่อยนักโทษ

นายจันทเขตร์ ฉัตรภูติ (ชลบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั่งถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

เนื่องจาก พระมหากษัตริย์ เสด็จ กลับมา เข็มประเทศไทย และประชาชนครั้งนี้ เพื่อเป็นประวัติกวณและเป็นการเพิ่มพลพระเกียรติยศของพระมหากษัตริย์ รัฐบาลได้ดำริ จะขอพระราชทานอภัยโทษไปรค

เกล้าฯ ให้ปลัดอภัยโทษที่มีโทษแต่ ๑ ชั่งลงมา และนักโทษที่มีโทษมาก แต่มีความประพฤติดีให้ทัณฑ์พินพระราชอาญาเป็นอิสสรภาพ เพื่อเขาเหล่านั้นจะไต่ระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ และกลับตนเป็นพลเมืองที่ ก่อไปข้างหรือไม่

พ.ต. หลวงเซวงศศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ไม่ได้คำไว้ในการขอพระราชทานอภัยโทษเพราะไม่ชอบด้วยประเพณีและพระราชนิยม

นายจันทเขตร์ นัตถฤติ (ชลบุรี): การที่รัฐบาลไม่คำวิจารณ์ เช่นนี้ เป็นเพราะเหตุใด

พ.ต. หลวงเซวงศศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ได้ตอบว่าไม่ชอบด้วยประเพณี คือประเพณีการพระราชทานอภัยโทษนั้น ได้มีพระบรมราชโองการให้เลิกเสียแล้ว เช่นในกรณีเดลินราชสมัยศักดิ์ หรือในกรณีพระมหากษัตริย์เสด็จไปต่างประเทศและเสด็จกลับมาอะไรต่างๆ เหล่านี้ ได้มีพระราชหัตถ์เลขาให้ยกเลิกเสียและเป็นการไม่ต้องด้วยพระราชนิยม

ประธานสภาฯ: วัตถุประสงค์ของนายโสภณ สุภธีระ เรื่องการรับของทัก

นายโสภณ สุภธีระ (ชอนแก่น): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการทั้งข้อไปนี้

เฉพาะแต่ค่าธรรมเนียมรับของทักนักเช่นถาวรหนัก แก้วราษฎร์อยู่

แล้ว รัฐบาลจะกรุณาแก่ไซกเว่นมิให้ ผู้ชอรับของ ที่คืนต้องเสียค่า
พาหนะเดินทาง และคนใช้ แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ออกไปทำการรังวัดจะได้อ
หรือไม่

หลวงชำนาญนิติเกษตร รัฐมนตรี: รัฐบาลขอตอบว่า การ
เรียกค่าพาหนะ เดินทางนั้นทางการ มีระเบียบวางไว้อย่าง กวัดขัน แล้วว่า
ให้เจ้าพนักงานเรียกเฉพาะเท่าที่จำเป็นจริง ๆ ถ้าในที่ใดไม่จำเป็นต้อง
ใช้ยานพาหนะก็ไม่ให้เจ้าพนักงานใช้ ถ้าที่คืนชอรับของ รายใด อยู่ใน
ท้องที่เจ้าพนักงานต้องไปราชการอื่น ก็ให้เจ้าพนักงานจัดการรังวัด
ขึ้นสูตรและสอยสวนเสียในคราวเดียวกันด้วย โดยไม่ได้เรียกค่าพาหนะ
จากผู้ชอรับของเลย หรือถ้าผู้ชอรับของจะจัดหายานพาหนะมาให้เจ้า
พนักงานเองก็ได้ ทั้งนี้เพราะเป็นกิจการที่จะกระทำเพื่อประโยชน์ของผู้
ชอรับของเอง ส่วนค่าคนใช้ทางการไม่เคยเรียกเก็บจากผู้ชอรับของเลย

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น): ในคอนท้ายของบัญญัติคำ
ธรรมเนียมใน พระราชบัญญัติ ออกโฉนด ที่คืน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.
๒๔๗๘ ได้ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการที่จะ
พิจารณาขณค่าธรรมเนียมขางประการหรือค่าคนใช้ ขางประการนั้น
ตั้งแต่ได้ประกาศกฎหมายฉบับนี้มา ได้ประกาศขณวันในท้องที่ใดขาง
หรือไม่ และถ้าไม่ได้ขณวันเพราะเหตุใด

ประธานสภา: ไม่ได้ ท่านไม่ได้ถามมาในนี้ เขาจะตอบท่าน
อย่างไรก็ได้

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : เพราะเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกันจึงต้องซักต่อไปว่า ในกรณีไหนต้องยกเว้น ในกรณีไหนไม่ยกเว้น

หลวงชำนาญนิติเกษตร รัฐมนตรี : คนละประเด็น

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอยกท่านแล้วว่าคนละประเด็น ขอให้ถามใหม่

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ในกรณีที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวว่า การเรียกค่าพาหนะเดินทางนั้น เรียกเฉพาะกรณีที่ทำยื่น แต่ตามปกติเจ้าหน้าที่ มักจะเรียกสำหรับค่าพาหนะเดินทางนั้น เรียกเฉพาะกรณีที่ทำยื่น แต่ตามปกติเจ้าหน้าที่มักจะเรียกสำหรับ ๒ คน คือวันละ ๓ บาท เท่าที่เจ้าหน้าที่มาปฏิบัติงานแล้วจะเป็นการเหมาะสมหรือไม่

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ นั่นเป็นข้อเท็จจริงที่ท่านต้องเขียนมาใหม่

หลวงชำนาญนิติเกษตร รัฐมนตรี : ค่าคนใช้ไม่เคยเรียก ได้ขอยกไปแล้ว

ประธานสภาฯ : กระทั่งข้อไปของนายโสภณ สุภธีระ เรื่องการจำกัดสิทธิกรณีช่วยเหลือชาวนาภาคอีสาน

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : กรณีเรื่องนี้ได้มีผู้ถามบ้างแล้ว แต่ที่ว่าข้าพเจ้ายังคงคิดไยบางประการ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถามซ้ำอีก ข้าพเจ้าขอตั้งคำถามว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์คงทราบดีหรือไม่

๑. เมื่อรัฐบาลจะกรุณาจัดตั้งสหกรณ์เพื่อช่วยเหลือให้ทุนแก่
ชาวนาในจังหวัดต่าง ๆ แห่งภาคอีสาน มีจังหวัดขอนแก่นเป็นต้น

๒. งบประมาณ ระบาย ทรัพย์สินของรัฐบาลเพื่อใช้จ่าย งบประมาณ
๒๔๘๒ รัฐบาลได้จัดตั้งงบประมาณสำหรับจัดตั้งการสหกรณ์ ทดแล้ว
มาแล้วหรือไม่

๓. ขอเรียนถามว่า ในปี ๒๔๘๒ ระเบียบการจัดตั้งสหกรณ์ช่วยเหลือ
ชาวนาขึ้นในท้องที่จังหวัดใดบ้างในภาคอีสาน

พ.อ. หลวงสถุนอุยทศศิลป์ รัฐมนตรี : กระทรวงเกษตรวิ
การขอตอบดังนี้ สำหรับข้อ ๑. ในภาคอีสาน ทางกรมได้ทำการ
สำรวจฐานะความเป็นอยู่ของเกษตรกร เพื่อเป็นทางพิจารณาในการจัดตั้ง
สหกรณ์ ขึ้นช่วยเหลือแล้วหลายจังหวัด รวมทั้งจังหวัด ขอนแก่นด้วย
ในชั้นนี้ทางการเห็นว่าควรจัดตั้งสหกรณ์ ขึ้นใน จังหวัดกันทรราษีมา เพื่อ
เป็นการทดลองและเป็นตัวอย่างก่อน และเวลานี้กำลังดำเนินการ ทย
ทะเบียนสหกรณ์ ประเภททำนและสหกรณ์ขายข้าวอยู่ ถ้าการจัดตั้ง
ในท้องที่ใดผลดีก็จัดตั้งในจังหวัดอื่น ๆ คือไป

๒. ทางกรมได้จัดตั้ง งบประมาณ สำหรับจัดตั้งสหกรณ์ งบ
พ.ศ. ๒๔๘๒ แล้ว แต่ต้องเป็นส่วนรวมตามจำนวนสหกรณ์ที่จะจัดตั้ง มี
ได้แยกเป็นรายจังหวัด

๓. ในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ทางกรมจะขยายสหกรณ์ ในจังหวัดกันทร
ราษีมาใหม่ มีจำนวนเพิ่มขึ้น

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ตามจรรยาบรรณนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นจะต้องให้ราษฎรในท้องถิ่นร้องขอขนามาเสียก่อน เพราะฉะนั้นกระทรวงมหาดไทยก็ต้องมีการเผยแพร่ เพราะฉะนั้นขอเรียนถามว่า ในการที่จะเผยแพร่ให้ราษฎรทราบว่าสหกรณ์คืออะไร มีประโยชน์อย่างไร รัฐบาลมีนโยบายอย่างไร ในการส่งเสริมสหกรณ์ให้แพร่หลายในภาคอีสาน

พ.อ. หลวงสฤษฏ์อุทิศศิลป์ รัฐมนตรี : สำหรับการเผยแพร่และการชี้แจงในเรื่องนั้น ทางรัฐบาลได้จัดทำอยู่แล้ว

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ขอทราบว่ารัฐบาลได้จัดทำโดยวิธีอย่างไรบ้าง

พ.อ. หลวงสฤษฏ์อุทิศศิลป์ รัฐมนตรี : ในระหว่าง การสำรวจหรือการไปสอบสวนก็ได้ ถึงโอกาสทำการเผยแพร่ด้วยวิธีในครัวเรือน นอกจากนั้นการตั้งสหกรณ์ เช่นเป็นตัวอย่างในบางท้องที่ การตั้งขึ้นนั้นก็เป็นการเผยแพร่ด้วยเหมือนกัน

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : สำหรับในภาคอีสานขณะนี้ยังเกิดข้อข้องเกี่ยวกับในการขายข้าว เพราะฉะนั้นอยากทราบว่า นอกจากสหกรณ์การเกษตร รัฐบาลจะตั้งสหกรณ์รูปอื่น เช่นสหกรณ์ซื้อขายในภาคอีสานบ้างหรือไม่

พ.อ. หลวงสฤษฏ์อุทิศศิลป์ รัฐมนตรี : เนื่องจากภารกิจ

สหกรณ์เกี่ยวกับภาระจะต้องใช้จ่ายเงินลงทุน เพราะฉะนั้นจึงต้องค่อย
ทำค่อยไป และขณะนั้นต้องตั้งประเภทขายชาวชนบทขึ้น เพื่อกำรยอมรับ
ศึกษาพลเมืองเสียก่อน รัฐบาลเห็นว่าพอขยายได้ ก็จะได้ค่อยทำ
ค่อยไป

ประธานสภาฯ: ภาระที่ค่อยไป ของ ขุนอนุกุลประชากร เรื่อง
หนักที่กำนันผู้ใหญ่บ้านเกี่ยวกับการปลอตกภัย

ขุนอนุกุลประชากร (นครสวรรค์): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. ตามที่รัฐบาลแถลงนโยบายว่าจะให้ตำรวจเข้าช่วยหน้าที่การ
สอบสวนจากเจ้าพนักงานปกครองนั้น ขอถามว่า เรื่องการปราบปราม
โจรผู้ร้าย กำนันผู้ใหญ่บ้านยังจะมีหน้าที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ต่อไปอีก
หรือไม่

๒. ในกาลค่อยไป จะเลิกล้มกำนันผู้ใหญ่บ้านหรือไม่

๓. กำลังตำรวจที่จะเพิ่มขึ้นใน พ.ศ. ๒๔๘๒ จะมีจำนวนเท่าใด

๔. กำนันผู้ใหญ่บ้านทั่วพระราชอาณาจักรมีจำนวนเท่าใด

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ผู้ตั้งกระทู้ถาม
อ่านหนังสือเลขไปมาก คือในคำถามบางที่อ่านเลขไป กระทรวง
มหาดไทยขอตอบดังนี้

๑. แม้จะได้โอนการสอบสวนจากอำเภอให้ตำรวจแล้วก็ตาม

ผู้ใหญ่นักยัง มีหน้า ที่เกี่ยวข้องในการปราบปรามโจรผู้ร้ายอยู่ ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่

๒. ยังไม่ใ้พิจารณาอย่างไรในขณะนี้

๓. กำลังตำรวจที่ จะเพิ่ม ขึ้นใน พ.ศ. ๒๔๘๒ มี ประมาณ ๑,๘๗๘ คน แต่ทั้งนี้ยอมแล้วแต่กำลังเงิน ซึ่งงบประมาณจะใ้ช่วยเหลือ

๔. ในขณะนั้นกำนัน ๕,๕๖๗ คน ผู้ใหญ่นัก ๕๘,๘๗๒ คน รวมกำนันและผู้ ใหญ่นักทั่วพระราชอาณาจักมี ๕๓,๓๓๙ คน

ขุนอนุกุลประชากร (นครสวรรค์) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีตอบว่า กำนันผู้ ใหญ่นักยังจะต้องเกี่ยวข้องอยู่ด้วยอีกนั้น จึงขอถามว่า กำนันผู้ ใหญ่นักต้องรับใช้งานการตักกระหววงกระทรวงกรมเช่นนี้ จะหารายได้ใ้กำนันผู้ ใหญ่นักเงินเดือนหรือ ค่า เบี้ยเลี้ยง ยัง ใ้หรือไม่

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ นั่นคนละเรื่องนั้ท่าน ท่านไม่ได้ถามถึงเบี้ยเลี้ยงนี้ ตามใหม่

ขุนอนุกุลประชากร (นครสวรรค์) : ไม่ได้ถาม

ประธานสภาฯ : กระทั่งไปของนายเลา เตาตานนท์ เรื่องใ้พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนแทนภาษีโรงเรือนในเขตเทศบาล

นายเลา เตาตานนท์ (ทราก) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

กระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะใช้พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอินทรีวดีวัชรวัธน์ รัชทายาทในรัชกาลที่ ๙ แห่งราชวงศ์จักรี เสด็จไปทรงศึกษาต่อที่ต่างประเทศ และที่กิน พ.ศ. ๒๔๗๕ แทน ภายใต้วางไว้ใน เขตต์ เทศบาล อย่างใด
บ้างหรือไม่

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่ากำลังพิจารณาอยู่แล้ว

นายเจลา เตลานนท์ (ตราด) : ภายใต้วางใน ^{๕ ๔/๕} จะไปประกาศใช้หรือไม่ ข้าราชการขอทราบ

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ยังตอบไม่ได้ เพราะว่ายังไม่ได้ใช้

ประธานสภาฯ : วัตถุประสงค์ของชนอนุสสรลัทธินิยม เรื่อง การสร้างทางหลวงสายเพชรบูรณ์-หล่มสัก

ชนอนุสสรลัทธินิยม (เพชรบูรณ์) : ข้าราชการตั้งที่ตาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยคงต้องชี้

๑. ทางหลวงสายเพชรบูรณ์-หล่มสัก ทางการอนุญาตเงิน ให้สร้างได้เพียงกิโลเมตรที่ ๕๐ เหลืออีก ๕ กิโลเมตรก็จะถึงหล่มสัก จึงขอทราบว่าเหตุใดรัฐบาลจึงไม่อนุมัติเงินให้สร้างให้เสร็จตลอดสาย

๒. ลาน้ำแควย้าสัก ตอนระหว่างอำเภอ หล่มสักกับอำเภอแก่งคอย มีหลักคอไถ่น้ำและกอไผ่ปกคลุม ทำให้เรือสัญจรไปมาลำบาก และตก รัฐบาลจะทำลายสิ่งกีดขวางเหล่านี้เสียหรือไม่

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาดไทยขอตอบดังนี้

๑. การสร้างทางสายเพื่อขจรยุธา — หล่มศักดิ์ เทาที่ทางถาวรกำหนดการสร้างมาได้เพียง ๔๐ กิโลเมตรนั้น ก็เพราะต้องทำตามจำนวนเงินที่ได้ขจรยุธาประมาณ ส่วนการที่จะสร้างต่อไปให้ตลอดสายนั้น กระทรวงมหาดไทยจะพยายามเรียกเงินมาทำต่อไปให้ถึงหล่มศักดิ์ เมื่อมีกำลังเงินอำนวยให้

๒. การทำลายสิ่งกีดขวางในลำน้ำแควป่าสักนั้น กระทรวงมหาดไทยเคยตั้งงบประมาณเพื่อดำเนินการมาครั้งหนึ่ง แต่ด้วยเหตุว่าการเงินไม่อำนวยให้ จึงจำต้องงดไว้ แต่อย่างไรก็ดี กระทรวงมหาดไทยได้คอยกระตุ้มตามของผู้นั้นราษฎรจังหวัดสิงห์บุรีในเรื่องเช่นนี้ไปแล้วว่า รัฐบาลได้มีความมุ่งหมายที่จะขจรยุธาแม่น้ำลำคลองทั่วไปอยู่แล้ว ซึ่งเมื่อคณะกรรมการที่ได้ตั้งขึ้นนั้นพิจารณาวางโครงการเสร็จ และได้ดำเนินการตั้งงบประมาณแล้ว ก็คงจะได้ร่วมถึงปัญหาที่กระตุ้มตามนี้ด้วย

ขุนอนุสรสิทธิธรรม (เพ็ชรยุธา): พอใจแล้ว

ประธานสภา: กระตุ้มต่อไปของ นายเต็ก ภั้งคานนท์ เรื่องขยายทางแควียนให้กว้างขึ้น

นายเต็ก ภั้งคานนท์ (กาญจนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ้มถาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

ทางเกวียนเช่นที่พระราชภูไท ทำขึ้น และอาศัยใช้มาเป็นเวลาช้านาน ก็เริ่มเห็นทางกว้างขวาง เมื่อที่คืนมีราคาแพงทางกลายแคบเข้าทุกที จนเกวียนเกยเค้นไม่ได้ ขอเรียนถามว่ารัฐบาลมีนโยบายจะบำรุงทางเกวียนให้มีขนาดกว้างพอสมควรให้มีทางติดต่อกันทุกตำบล และจังหวัดเช่นเดียวกับโครงการถนนข้างหรือไม

พ.ศ. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ในเรื่องทางเกวียนสำหรับท้องถิ่นนั้น รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะบำรุงตามกระทรวงนี้ และกำลังพิจารณาโดยวิธีด่วนอยู่แล้ว ขอประทานเรียนชี้แจงเพิ่มเติมว่า ในนโยบายรัฐบาลได้ตกลงแล้วว่า จะบำรุงทางเกวียน

นายเด็ก ภักดีคานนท์ (กาญจนบุรี): ตามที่ท่าน รัฐมนตรีชี้แจงว่า ได้พิจารณาขยายที่จะบำรุงทางเกวียนโดยวิธีด่วนนั้น ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่านโยบายที่พิจารณานั้นจะแล้วเสร็จเมื่อไร

พ.ศ. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: เวลาที่กระทรวงมหาดไทยได้วางระเบียบไปให้จังหวัดพิจารณา และได้ส่งการไปแล้ว กระทรวงมหาดไทยประสงค์อย่างยิ่งที่จะรีบเร่งให้เกิดผลแก่ราษฎรในท้องถิ่นต่าง ๆ

ประธานสภาฯ: ภารกิจต่อไปของนายทองทิพย์ ณภาพสินธุ์ เรื่องโรคทางฟัน และทันตแพทย์

นายทองคำ ฤทธิสารสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
 กระทั่งตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. จำนวนผู้ช่วยโรคทางพันธุกรรมตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ จนถึงบัดนี้เท่าใด
๒. ในประเทศสยาม มีแพทย์ที่ทำ และรักษาโรค ทางพันธุกรรม
 เฉพาะเป็นคนไทยและต่างประเทศ อย่างละเท่าใด
๓. จำนวนนักเรียนที่ออกไปเรียนโรคทางพันธุกรรมเพราะยังต่างประเทศมีหรือไม่ และเท่าใด

๔. รัฐบาลได้เห็นความจำเป็นในการที่จะเพาะแพทย์ทางพันธุกรรม
 เฉพาะขึ้นในประเทศเรายังหรือไม่ เพราะเหตุใด

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : กระทรวงมหาด
 ไทย ขอตอบตามลำดับข้อ ดังนี้

๑. ขอตอบว่า ไม่สามารถทราบได้ เพราะโรคนี้ไม่ใช่โรค
 ซึ่งต้องแจ้งความตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ

๒. ขอตอบว่า ในประเทศสยาม เท่าที่ปรากฏทางทะเบียนใน
 ขณะนี้ มีจำนวนทันตแพทย์ทั้งสิ้น คือ แพทย์ชั้นหนึ่ง มีคนไทย ๑๖
 คน ชาวต่างประเทศ ๑๐ คน แพทย์ชั้นสองมี ๓๗๕ คน โดยมาก
 เป็นจีน

๓. ขอตอบว่า นักเรียนในต่างประเทศมีอยู่แล้ว ๑๑ คน

๔. ขอตอบว่า รัฐบาลเห็นความจำเป็นอยู่เสมอเหมือนกัน จึง

ได้กำลังจึกวางหลักสูตรและกำหนดวิถีการอื่น ๆ เพื่อที่จะเริ่มลงมือ
เปิดสอนวิชาทันตแพทย์ ขึ้นในโรงพยาบาลกรมมหาวิทยาลัย ซึ่งจะได้เริ่ม
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๒ เป็นต้นไป

ประธานสภาฯ: กระทั่งต่อไปของนายพัน สุพรรณसार เรื่อง
ราคาข้าวสยามตกต่ำ

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา): ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจตั้งต่อไปนี้

๑. เนื่องด้วยเหตุผลประการใดราคาข้าวของประเทศสยามตั้งแต่
ปี พ.ศ. ๒๔๗๔ ถึง พ.ศ. ๒๔๘๑ ในระยะเวลาสั้นจึงตกต่ำอยู่เรื่อย ๆ
จนปัจจุบันนี้ รัฐบาลมีทางแก้ไขอย่างไรบ้างหรือไม่

๒. ข้าวสารชนิดที่หนึ่ง ที่สอง จำนวนหนึ่งเกวียนหลวง ถ้า
ส่งไปขายต่างประเทศต้องเสียภาษีขาออกเป็นจำนวนเงินเท่าใดในปัจจุบัน
นี้ และในต่างประเทศที่ประเทศ กังหวิด ที่สยามเราส่งข้าวสารไป
ขาย ประเทศเหล่านั้นเก็บภาษีขาเข้า ข้าวสยามแต่ละประเทศในอัตรา
๑ เกวียนหลวงเป็นเงินสยามในปัจจุบันนี้เป็นจำนวนเงินละเท่าใด

๓. ได้ทราบที่ รัฐบาลได้ตั้ง ข้าหลวงพาณิชย์ ใน ต่าง ประเทศ
จังหวัดหรือไม่ มีผลในเรื่องราคาข้าวอย่างไรบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์มหัทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ
การ: กระทรวงเศรษฐกิจขอตอบดังนี้

๑. การที่ราคาข้าวตกต่ำนั้น มิใช่แต่จะเป็นเฉพาะประเทศสยาม
แห่งเดียว คงตกต่ำทั่วถึงกันทุกประเทศ ทั้งในเมือง วาการค้า
แทบทุกอย่างในตลาดของโลกตกลง ถึงแม้ว่าในขณะที่เศรษฐกิจจะ
ฟื้นฟืนขึ้นบ้าง แต่ก็ยังไม่ถึงระดับเดิม อย่างไรก็ตาม ก็เพราะข้าวสยาม
นั้น ในตลาดเดียวกัน ข้าวเกรกเดียวกัน ก็ยังมีราคาสูงกว่าข้าวของ
ประเทศคู่แข่งอื่น คือของพม่า และญวน เพราะผู้ซื้อชอบรับประทาน
ข้าวสยาม ปัญหาจึงมีว่า เมื่อข้าวสารของเราขายได้ราคาสูงกว่าคู่แข่ง
แข่งขันผู้อื่นแล้ว ทำไมชาวนาของเราจึงไม่ได้มีผลผลิต และรัฐบาล
จะได้แก้ไขทางใดย่าง ข้าพเจ้าขอชี้แจงดังนี้

ราคาข้าวจะตกต่ำหรือสูงขึ้นย่อมแล้วแต่ราคาของตลาดโลก

ราคาของตลาดโลกจะตกต่ำหรือขึ้นนั้น ย่อมแล้วแต่ปริมาณ
กับความต้องการ ของตลาด เรายังไม่สามารถจะแก้ไขให้ราคาใน
ตลาดโลกสูงขึ้นตามความประสงค์ได้ เพราะมีข้าวของประเทศอื่น
แข่งขันอยู่ เราไม่ควรหวังการจำกัดได้อย่างหวัดหรือคิบด สิ่งที่จะ
ทำได้คือ พยายามรักษาตลาดไว้ให้มั่นคง และรักษาคุณภาพของ
ข้าวไว้ให้ดี ซึ่งรัฐบาลก็ได้พยายามจัดทำอยู่แล้ว โดยจำกัดปริมาณที่
ค้าข้าวขึ้น ให้อยู่ในความควบคุมของรัฐบาลแล้ว และควบคุมตลาด
ข้าวภายในประเทศของเราให้ไว้ได้

ราคาของตลาดโลกมีส่วนเกี่ยวเนื่องกับต้นทุนของผู้ปลูก และ

ค่าใช้จ่ายในการขายข้าวเปลือก การสีข้าว การซื้อขายข้าวสาร รวมทั้งค่าขนส่ง ฯลฯ

ในเรื่องต้นทุนของผู้ปลูกมีข้อสำคัญอยู่ ๓ ประการ คือ พันธุ์ข้าว ทุน และชลประทาน รัฐบาลเห็นว่าในการแข่งขันกับประเทศอื่น จำต้องประหยัดค่าใช้จ่าย และในขณะเดียวกัน หาวีธีผลิตผลให้ ได้มากขึ้น จึงได้ทำวิธียารุงส่งเสริมพันธุ์ข้าว โดยหาพันธุ์ ที่ให้ผลมากและเป็นข้าวที่ กึ่ง ๕๕๕ ทั้งนี้กระทรวงเกษตรวิธีการกำลังดำเนินการอยู่แล้ว

ในเรื่องทุนซึ่งเป็นข้อสำคัญของชาวนา รัฐบาลก็ได้แก้ไขโดยจัดตั้งและขยายการสหกรณ์หมู่บ้าน และหมู่บ้านเช่า และรูปการค้า ๕๕๕ แต่การนี้จะต้องค่อยทำค่อยไป จะทำโดยรวดเร็วเกรงจะเกิดการเสียหายขึ้น

การชลประทาน รัฐบาลได้เริ่มมีขารุงอยู่แล้ว

เรื่องค่าใช้จ่ายในการซื้อขายภายในประเทศ ตลอดจนการสีข้าว และค่าขนส่งออกนอกประเทศ ย่อมกระทบกระเทือนถึงราคาข้าวด้วย ถ้าลดค่าใช้จ่ายลงได้ ชาวนาก็จะได้เงินค่าขายข้าวมากขึ้นตามส่วน

การถือโฉนดที่ดินเขาเปรี้ยวในเรื่องซึ่งดวงวิทย์ รัฐบาลก็ได้แก้ไขโดยประกาศใช้พระราชบัญญัติซึ่งดวงวิทย์ ที่ว่าราชอาณาจักรแล้ว และ ๕๕๕ ๕๕๕ ให้มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติความพระราชบัญญัติแล้ว การเขาเปรี้ยว ๕๕๕ เรื่องราคา รัฐบาลก็ได้ประกาศราคาข้าวให้ชาวนาทราบเป็นประจำทุก

วัน ส่วนการขนส่งอันเป็นปัญหาสำคัญในเรื่องราคาข้าวนั้น ก็ได้ทำการแก้ไขโดยวิธีเร่งก่อสร้างทางหลวง ทางรถไฟ ขุดลอกคลอง สว่างท่าเรือ เพื่อส่งเสริมให้สะดวกขึ้น ค่าขนส่งจะได้ถูกลง

การซื้อขายผ่านคนกลางหลายทอดก็ย่อมทำให้ราคาสูงทุกชั้น ตลอดจนการส่งข้าวขึ้นสมัยด้วย สิ่งเหล่านี้จะเห็นได้ว่า ล้วนแล้วไปเกี่ยวข้องอุปสรรคมากหลายเกี่ยวพันกันเป็นลูกโซ่ รัฐบาลจำต้องแก้ไขพร้อมกันไปหมด จะแก้แต่เพียงข้อใดข้อหนึ่งนั้นย่อมเกิดผลได้ยาก สิ่งเหล่านี้เป็นมาหลายสมัย การแก้ไขของรัฐบาลจึงยากลำบากและจะให้เห็นผลทันทีไม่ได้

อย่างไรก็ดี ราคาข้าวในขณะนี้มิได้ตกต่ำลงจนถึงแก่นำตกไปเป็นแต่เพียงขึ้น ๆ ลง ๆ ตามราคาตลาดโลกอย่างธรรมดาเท่านั้น

๒. ภาษีข้าวขาออกในต่างประเทศ

๑. ข้าวขาว	ตามราคา	๔.๒ %
๒. ปลายข้าวขาว	,,	๔.๔ %
๓. ำข้าวขาว	,,	๓.๒ %
๔. ข้าวกลั่น	,,	๕.๔ %
๕. ปลายข้าวกลั่น	,,	๓.๗๕ %
๖. ำข้าวกลั่น	,,	๓.๓ %
๗. ข้าวเปลือก	,,	๗.๐ %

ตลาดข้าวต่างประเทศที่เวทีกักตอขายข้าว ในขณะนั้นประมาณ ๕๐
 แห่ง และที่เขื่อนตลาดใหญ่มีอยู่ ๘ แห่ง เกษณภาพข้าวจากเข้างักตอใช้นั้น

เทียบส่วนร้อยละของ ปริมาณข้าวที่ส่งออก ทั้งหมดในปี ๒๔๘๐	ปริมาณสินค้าข้าวที่ส่งออกทั้งหมด ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ๑๘,๓๗๐,๒๕๑ หายหลวง
๑. สิงคโปร์ ๔๘.๗๑	ไม่ต้องเสียภาษี
๒. ชองกง ๓๒.๒๕	ไม่ต้องเสียภาษี
๓. คิวบาและ เวสต์ อินดีส์ ๔.๘๕	ส่วนใหญ่ส่งไปต่างประเทศคิวบา เสียภาษี ๔.๗๐ เหรียญต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม คิกเงิน เงินสยามราว ๖.๕๗ บาทต่อ ๑ หายหลวง (เฉพาะข้าวที่ส่งไปจากสยาม)
๔. ญี่ปุ่น ๓.๒๑	เสียภาษี ๑ เซ็นต์ต่อ ๑๐๐ คิน คิกเงิน เงินสยามราว ๖๔ สตางค์ต่อ ๑ หายหลวง
๕. อินเดีย ๒.๔๑	ข้าวชนิดอื่น ๆ ไม่ต้องเสียภาษี เว้นแต่ ข้าวหักซึ่งต้องเสียภาษีในอัตรา ๑๒ แอนนาส์ ต่อ ๑ มอนต์ (๑ มอนต์หนัก ๘๒ ๒/๗ ปอนด์) คิกเงินเงินสยามราว ๘๖ สตางค์ ต่อ ๑ หายหลวง
๖. มลายู ๒.๒๑	เสียภาษี แต่เฉพาะข้าวที่ส่งไปยังรัฐ เคดาห์, รัฐเพอลิส, รัฐกลันตัน และรัฐ ทรังกานู

<p>เทียบส่วนร้อยละของ ปริมาณข้าวที่ส่งออก ทั้งหมดในปี ๒๔๘๐</p>	<p>ปริมาณสินค้าข้าวที่ส่งออกทั้งหมด ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ๑๘,๓๗๐,๒๕๑ หาบหลวง</p>
<p>๗. เกาะดงกา ๒.๒๐ ๘. ซอลันกา ๑.๖๑ ๙. ส่งไปตลาด ย่อยอื่น ๆ ๑๑.๔๕</p>	<p><u>รัฐเคดาห์และรัฐเพอลิส</u> ข้าวเปลือก ข้าวสารทุกชนิด ๒๕ เซ็นต์ต่อ ๑ หาบ คิก เป็นเงินสยาม ๓๑.๗๒ สตางค์ <u>รัฐกลันตันและรัฐตรังกัน</u> มะพร้าว ข้าวสาร ๒๕ เซ็นต์ต่อ ๑ หาบ คิกเป็นเงิน สยาม ๓๑.๗๒ สตางค์ เสียมายี ๑ รูบ์ต่อ ๑ สันเทรทเวท คิก เป็นเงินสยามราว ๘๖ สตางค์ต่อ ๑ หาบหลวง ไม่ต้องเสียมายี แต่มีกฎหมายควบคุม จำกัดปริมาณข้าวที่จะส่งเข้าไปใน ประเทศ ซอลันกา แต่ถ้าข้าวหรือสินค้าเข้ายรรวหัย ห่อใด ๆ น้ำหนักต่ำกว่า ๑,๒๐๐ กรัม จะ ต้องเสียมายีในอัตรา ๘ % ของราคา</p>

๓. รัฐบาลตั้งข้าหลวงพาณิชย์ ในต่างประเทศจริง มะพร้าว
เรื่องข้าว ข้าหลวงพาณิชย์ มีหน้าที่คอยสืบสวนความเป็นไปของการค้า

ในต่างประเทศ ทาตลาต และ ทาหนทาง ส่งเสริม การค้าข้าวใน ต่างประเทศ

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ภาษีขาเข้า และภาษีขาออกเป็นเหตุให้กระทบกระเทือนถึงราคาข้าวบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ : ก็เป็นบ้าง แต่ที่ว่าทำกันทุกประเทศ

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ขอซักว่า รัฐบาลมีทางระแกลใจในเรื่องภาษีอย่างไรบ้างหรือไม่

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านไม่ได้ถามภาษีนั่นท่าน

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : คือที่ถามนี้ หมายความว่า ภาษีเป็นเหตุให้ราคาข้าวแพงขึ้น จึงถามว่ารัฐบาลมีนโยบายที่จะระแกลใจภาษีให้ตกลงเพื่อให้ราคาข้าวสูงขึ้นได้หรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ : ภาษีขาออกเท่านั้นที่เราจะทำได้ เพราะ เป็นของประเทศเรา และก็ได้ทำไปแล้ว และออกไปแล้ว

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอประธานซักข้อที่ว่า ภาษีขาเข้าต่างประเทศนั้น มีนโยบายจะระแกลใจกันในทางถ่วงเอียงได้หรือไม่

ประธานสภาฯ : ท่านจะไปถามต่างประเทศอย่างไรได้ เขาก็คอยอย่างดีที่สุด คอยให้มากพอแล้ว

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ถ้าอย่างนั้น
ไม่ซัก

ประธานสภาฯ : กระที่ต่อไปของขุนศรีไกรพิศิษฐ์ เรื่องสหศึกษา

๑๖.๐๘ น.

ร.ท. ขุนศรีไกรพิศิษฐ์ (อุทธรณ์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้

๑. กระทรวงธรรมการ มีนโยบายที่จะวางระเบียบการควบคุม
โรงเรียนที่รับสอนทั้งหญิงและชายปนกันอย่างไร

๒. กระทรวงธรรมการ มีอำนาจ ควบคุม โรงเรียน ราษฎร ที่ รัับ
สอนทั้งหญิงและชายปนกันอย่างไรบ้างหรือไม่

๓. การที่โรงเรียนราษฎร รัับสอน ทั้งหญิง และ ชาย รวมกันนั้น
ขอเรียนถามว่าความมุ่งหมายอย่างไร

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : กระทรวงธรรมการขอ
ตอบว่า

๑. การควบคุมโรงเรียน ที่จัดการสอนโดย มัณฑิเรียน หญิง และ
ชายรวมกันนั้น สำหรับโรงเรียน ของรัฐบาล ได้มีระเบียบควบคุมอยู่
แล้ว เช่น

ก. แยกสถานที่เล่นของเด็ก

ข. แยกส้วม

เมื่อนักเรียนมาโรงเรียนและ กลับบ้านเลิกเวลา ก็ออกไปให้ผู้ปกครองทราบ และนอกจากนั้นได้บังคับให้ครูทุกคนช่วยดูแลนักเรียนในทางความประพฤติทั้งในและนอกเวลาเรียน

แต่อย่างไรก็ดี กระทรวงธรรมการได้พยายามแยกโรงเรียนสหศึกษาออกจากแล้ว ยังมีอยู่ก็เพียง ๑๑ แห่งเท่านั้น และจะไม่แยกต่อไป

๒. สำหรับโรงเรียนราษฎร์นั้น ก็ได้แนะนำให้ใช้วิธีควบคุม เช่นเดียวกับโรงเรียนของรัฐบาล หากว่าโรงเรียนปล่อยให้พลละเลยก็อาจถูกสั่งปิดและถอนใบอนุญาตได้

๓. โดยปกติโรงเรียนราษฎร์ก็มุ่งที่จะให้การศึกษแก่เด็กทั่วไปโดยได้ รับผิดชอบแทนข้าง สำหรับทางรัฐบาลนั้นไม่มั่นใจขยายอย่างไรในเรื่องนี้ แต่ไม่มีบทกฎหมายบังคับห้ามไว้

ร.ท. ขนสรไกรพิศิษฏ์ (อุทราธานี) : ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่า การที่โรงเรียนราษฎร์ มีความมุ่งหมายจะให้การศึกษาแก่เด็กให้ดี ก็ทำไมโรงเรียนราษฎร์บางโรงเรียน จึงรับสมัครนักเรียนหญิงเข้าเรียน โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : นั้นเป็นเรื่องของโรงเรียน คอยไม่ได้

ร.ท. ขนสรไกรพิศิษฏ์ (อุทราธานี) : ไม่ใช่โดยเอานักเรียนหญิงเป็นเครื่องมอมมาให้นักเรียนชายเข้าเรียนมาก ๆ หรือ

ประธานสภา ฯ: นอกประเด็น ท่านถามใหม่

ร.ท. ขุนศรีไกรพิศิษฏ์ (อุตราธานี): ถ้าโรงเรียนราษฎร
ของโรงเรียนไม่เก็บค่าเล่าเรียน นักเรียนหญิง คือ นักเรียนหญิงมา
เรียนโดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน คือมีประกาศหนังสือพิมพ์ให้ผู้ที่
มาเรียนโดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี: เรื่องนี้เป็นเรื่องของ
โรงเรียน แต่อย่างไรก็ตาม อยู่ในความสละสลวยของรัฐบาล หากว่า
โรงเรียนใดควบคุมนักเรียนไม่เรียบร้อย ก็ถูกสั่งยกได้ เวลานี้ยกไป
แล้วก็มี

ร.ท. ขุนศรีไกรพิศิษฏ์ (อุตราธานี): โรงเรียนราษฎรบาง
โรงเรียนปล่อยให้เด็กเรียนชายบางคน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ ๓๓ ปี เข้าเรียนใน
โรงเรียนได้นั้น มีความมุ่งหมายอย่างไร

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี: เป็นขอเท็จจริง ข้าพ
เจ้าไม่ทราบ

ประธานสภา ฯ: หม่อมหลวงกระทุ้ง ค่อยไปขอให้ พิจารณาว่า
พระราชบัญญัติการกำหนดเมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของหลวงศรี-
สุพรรณดิฐ

๘๖.๑๔ น.

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุมพร): ความประสงค์ ที่ ข้าพเจ้า

เสนอร่างพระราชบัญญัติอันนี้มากเพื่อจะส่งเสริมกรรมกรไทย แต่เมื่อ
ข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติอันนี้มาในสภาฯ แล้ว มีเหตุผลที่
จำเป็นจะต้องเรียนดังนี้ คือ

๑. ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเศรษฐกิจ ได้ คอย ศึกษาดู
ของผู้แทนราษฎรผู้หนึ่งในสภาฯ ในเรื่องกรรมกร ได้ความว่ารัฐบาล
คงใจจะส่งเสริมกรรมกรอยู่แล้ว

๒. ข้าพเจ้าได้ พยายามจะหา กิจ ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง
เกษตรธิการ ก็รวมได้ความว่า รัฐบาลคงใจจะส่งเสริมกรรมกร
ไทยอยู่แล้ว

๓. ร่างพระราชบัญญัติเกิดขึ้นเร็วในน้ำน่าน้ำสยาม ซึ่งรัฐบาลได้
เสนอเข้ามาที่มีทางส่งเสริมกรรมกรไทยอยู่แล้ว สรุปรวมเหตุทั้ง ๓ นี้
ข้าพเจ้าขออย่ามีอันแน่ว่า รัฐบาลคงใจจะส่งเสริมกรรมกรไทยอยู่
แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องตราเป็นพระราชบัญญัติ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้า
ขอถอนร่างพระราชบัญญัติคืนเสีย

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ถอนไปก็ได้ ในวาระต่อไปร่างพระราช
บัญญัติการพิมพ์ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการขอยา และร่าง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวล กฎหมาย แพ่ง และ พาณิชย
บรรพ ๕ ของนายทองอินทร ภูพิศมน์ ผู้เสนอไม่มา ในวาระต่อไป

ขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะ
อาญา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของหลวงศรีสุพรรณดิฐ

นายฉ่ำ จรัสเนตร (นครศรีธรรมราช): เมื่อก่อนข้าพเจ้า
มีเรื่องทูลวงศรัทธานอกราชบังคมเกล้าขอความเห็น.....

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ นั่งเถอะท่าน

นายฉ่ำ จรัสเนตร (นครศรีธรรมราช): ข้าพเจ้า ยกมือ
ท่านประธานไม่เห็น.....

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าไม่เห็นจริงๆ ท่าน ขอให้ท่านนั่งเถิด

นายฉ่ำ จรัสเนตร (นครศรีธรรมราช): คือว่าอย่างนี้...

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ นั่งเถิด

นายฉ่ำ จรัสเนตร (นครศรีธรรมราช): แม้แต่ท่านเลขาธิการ
สภาฯก็ยังไม่เห็น

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ เรื่องเล็กน้อยท่าน

นายฉ่ำ จรัสเนตร (นครศรีธรรมราช): เล็กน้อยอะไรได้
เสียค่าไฉนและค่าอะไรร้อยแปด

ประธานสภาฯ: นั่งเถอะท่าน เจริญ หลวงศรีฯ

๑๖.๑๖.๒.

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุ่มพร): ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
หลักการเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๕

ก่อนนอนเขียนชื่อว่า ชาวอุษณิสันเขียนชาวอุษณิสันที่ใต้ขบของกันควและทวีป
กัน ในเวลาที่จะเดินทาง

เหตุผล ก. เพราะบุคคล ที่เคารพต่อกฎหมายมิได้ มีโอกาส
ใช้ชาวอุษณิสันชีวิตในที่ประชุมชน และในระหว่างเดินทางไปค้าขาย
กล่าวคือ ผู้ที่เคารพกฎหมาย รู้สึกว่าถ้าจนกระทั่งไปถึงถิ่นการค้า
กฎหมาย แต่ตัวผู้ ที่เคารพต่อกฎหมายย่อมจะเสียเปรียบผู้ที่ไม่เคารพ
ต่อกฎหมาย กล่าวคือในสถานที่ประชุมชนหรือถนนหนทาง ผู้ที่เคารพ
ต่อกฎหมายไม่สามารถที่จะพกอาวุธขึ้นไปได้ เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอา
จะเสียเปรียบ คนพาลมักจะทำร้ายร่างกายขูดเจ็บโดยไม่มีโอกาสต่อสู้
เหตุนี้จึงเสียดว่าผู้ ที่เคารพต่อกฎหมายย่อมเสียเปรียบผู้ ที่ไม่เคารพต่อ
กฎหมาย

ข. ส่วนผู้ ที่ไม่เคารพต่อกฎหมายย่อม จะซ่อนเร้นอาวุธไปใน
สถานที่ชุมนุมชนและทางถนนหลวงได้ เพราะเหตุว่าชาวอุษณิสันคนเป็น
ชาวอุษณิสันมักจะลอบถือคทาของเจ้าพนักงานไปได้ โดยความตรวจตรา
ของเจ้าพนักงานมองไม่ทั่วถึง ดังที่เคยมีเหตุการณ์ ในสถานที่ประชุม
ชนหลาย ๆ รายแล้ว ขอนผู้ ที่ฝ่าฝืน คอกฎหมายย่อมพยายามหลีกเลี่ยง
กระทำอยู่เสมอ

ค. ส่วนเจ้าพนักงานผู้ ที่มีหน้าที่สืบสวน รบภัยโจรผู้ร้าย เช่น
กัณณผู้ ใหญ่บ้าน นายอำเภอ ข้าราชการทั่วทุกไมมีหน้าที่ที่จะ
พกอาวุธขึ้น ก็เมื่อเช่นกัณณผู้ ใหญ่บ้านผู้ ที่มีหน้าที่จะไปดูแลในที่

ประชุมชน เช่นเหมือนอย่างมีการประชุมเป็นกัน ถ้าไม่มีชาวอุยกูไป
 มีการผู้ทำร้ายก้านั้น ผู้ใหญ่บ้านนั้นขาดเจ็บ ทั้งมีตัวอย่าง มาหลาย
 รายแล้ว ก้านั้นผู้ใหญ่บ้านทุกคนพากันไปได้ ก็โดยอาศัยคำวาทกรรมที่
 เกยวข้องอนุญาตให้ โดยผิดกฎหมาย ถ้าคำวาทกรรมโกรธเคืองก้านั้น
 ผู้ใหญ่บ้านก็จับกุมตัวไปขังไว้ศาล เขาก็มีผิดถูกปรับปรับอาวูขึ้นเช่น
 นี้เช่นคน ๆ เป็นการนำส่งสารแก่ผู้ทำหน้าที่สยบโจรผู้ร้าย และอา
 จะเสียเปรียบแก่โจรผู้ร้ายด้วย

ง. เพื่อเปิดโอกาสให้ ผู้ที่สจริตเค้าวพดลกฎหมายและเจ้าพนักงาน
 ผู้ทำหน้าที่สยบโจรผู้ร้าย ข้าพเจ้าจึงได้เสนอร่างพระราช
 บัญญัติขึ้นมาเพื่อเปิดโอกาสให้ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย มี
 อำนาจที่จะให้ออกใบอนุญาตแก่ผู้ที่มีความสจริตอย่างแท้จริงพวกอาวู
 ขึ้นในที่จะถนนหนทางใต้ประการหนึ่ง และเปิดโอกาสให้เจ้าพนักงาน
 ผู้ทำหน้าที่จับกุมโจรผู้ร้ายโดยตรงมีต้องรับใบอนุญาตมีหลัก ๒ ประการ

อนึ่งข้าพเจ้าขอเรียนให้เห็นความจริงใจอีกข้อหนึ่งว่า กฎหมาย
 อันนี้เป็นกฎหมายที่ขบถทาง เช่นตัวอย่าง พ่อค้าคนหนึ่งในท้องถนน
 หลวง ไปค้าขายต่างถิ่น พกอาวูขึ้นไปโค่นถนน แต่เมื่อกลับมา
 บ้านจะเอาอาวูไปไว้ที่ไหน ถ้าเขาแหม้กกาขึ้นออก เขานับไว้ข้างหนึ่ง
 เขาแหม้กกาขึ้นไว้ข้างหนึ่ง ก็ยังมีผิดตามที่ศาลฎีกาเคย คัดสินมาแล้ว
 เพราะฉะนั้นตามที่ข้าพเจ้าเสนอแก่กฎหมายชานามีความว่า เว้นไว้แต่
 จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงาน ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

รวมมหาดไทยแต่งตั้งเพอการน ในชอนตามพระราชบัญญัติอาวธิษณ
 มกฏมชอนอำนาจให้อธิษณตกรมตำรวจอนญาตตาม กฏหมายอาวธิษณอย
 ด้ว แต่ตามทออธิษณตำรวจอนโยนญาตไทนันคะเพระในกรงเทพ ฯ
 หัวเมืองทาโตออกให ไม ออกชองทงหรือผ ทโยนเจ้าพนักงานผู้
 นำทสยสวนจับกุมผู้กระทำผิดน ในชอนเขตโศกาสให้ อนึ่งแก่ว
 ะให้ รยอาวเสย แก่วอาวรบอาวเสยก็ เพอเขตโศกาสให้ศาล
 สักตยพินจวอนันควรวัยกรัยได้ อนันไมควรวัยกรัยไม่ได้ หลักการ
 แก่ ไชมาน ถ้าสภา นพิจารณาเห็นเป็นกรวมสมควรแล้วก็จะได้ประ
 โยชน คือ

๑. รัฐบาลจะไ้เงินค่าโยนญาตเพิ่มชนตามจำนวน
๒. ผู้ทสยรวชอย่างแท้จริงอาวระไ้พักอาวธิษณเพอชองกันตัว
 และทรวัย สันได้

๓. เจ้าพนักงานผู้ มีหน้าที่กระ โด่งกอาวระ เพอชองกันโจรผู้
 ร้ายไ้

เมื่อสรปรวมเหตุทงหลายทเสนอมมา ข่าพเจ้าชองจวอนสภา ฯ น
 ว่า โปรตได้พิจารณาโดยรอบคอบ ถ้าเห็นสมควรก็ขอให้รับหลักการ
 แห่งพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ร่างพระราชบัญญัติ
 แก่ ไขกฏหมายลักษณะอาญาตามทผู้เสนอได้เสนอมาน และได้อภิ
 ปรายเหตุผลในทางทจะให้สภา ฯ รับหลักการนี้ รัฐบาลไ้พิจารณา

โดยรอบคอบแล้ว ด้วยเหตุที่กฎหมายখনได้ มีสมาชิกแห่งสภาผู้แทน
ราษฎรเคยเสนอมาแล้วหนึ่ง โดยมีหลักการคล้ายคลึงกัน และ
ในการพิจารณาของสภาฯ ในครั้งกระนั้น ก็เห็นว่าไม่สมควรที่จะรับ
หลักการไว้ พิจารณาโดยมีสาระสำคัญ ซึ่งสภาฯ ในครั้งกระนั้นที่ไม่
รับหลักการก็คือว่า เมื่อระลึกรถึงผู้สัจจวิคกโยน การสมควร แต่เมื่อ
ออกเ็นกฎหมายแล้ว ไม่แต่ผู้สัจจวิคกโยนจะทำได้ แม้ผู้สัจจวิคก
ยอมจะทำได้ กฎหมายยอมเปิดโอกาสให้คนทั่วๆ ไป เพราะฉะนั้น
การแก้กฎหมายเช่นนี้ยอมไม่ชอบด้วยหลักการของการเขียนกฎหมาย
ยอมจะทำให้พวกทจวิคกมากขึ้น จะเป็นการก่อกวนความไม่สงบของ
ชุมชนชน วังพระราชบัญญัติของผู้เสนอฉบับนั้น ก็มีความมุ่งหมาย
คล้ายคลึงกับผู้เสนอในครั้งก่อนนั้น คือมุ่งหมายจะให้ผู้สัจจวิคกเคารพ
ค้อกฎหมายมีโอกาสรื้อร้างของกันชวคคในทชุมชนชนได้ ช่างว่ามี
ทเคารพค้อกฎหมายยอมไม่กล้าจะพกพาไป เพราะเกรงกลัวความผิด
ผู้ทจวิคกยอมช้อนเร้นไปได้ และให้อำนาจ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง
มหาดไทยในอนทระแต่งตั้งเจ้าพนักงานให้ มีอำนาจออกใบอนุญาตพก
อาวุธหรือศาสตราวุธได้ กัยเพื่อให้ผู้สัจจวิคกและเจ้าพนักงานผู้ มีอำนาจ
ปราบปรามผู้พกพาไปในทชุมชนชน โดยอ้างว่าไม่มีกฎหมายแต่งตั้ง
เจ้าพนักงานผู้ มีอำนาจไว้ และเจ้าพนักงานผู้ปราบปรามก็ไม่มีกฎ
หมายให้พกอาวุธได้

ในการพิจารณาจำเป็นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของผู้เสนอ ผู้

เสนอหวังว่าจะให้ เป็นประโยชน์แก่คนสุจริต คือให้פקพาไปได้เช่นกัน
 ย่อมเป็นการผิดหลักในลักษณะของการเขียนกฎหมาย กฎหมายต้อง
 ขัดแย้งกันเป็นทางกว้าง ๆ การที่จะให้ประโยชน์แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด
 โดยเฉพาะนั้นเราทำไม่ได้ และเราไม่มีหนทางจะทราบได้ว่าบุคคลใด
 สุจริต บุคคลใดทุจริต และถ้าอนุญาตกันพราเพราะแล้ว ในที่สุด
 ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติมาครานั้นก็จะเสียไป กฎหมายนั้น
 มุ่งหมายถึงความปกติสุขของชุมชนมชน และมีหลักสำคัญก็คือ เกียว
 กับการหวาดเสียว ถ้าเราให้ร้ายฎรใด มีโอกาสפקพาอาวรุได้ โดย
 ยึดเสียแล้ว คำว่า หวาดเสียวจะไม่มี หมายความว่า ในชุมชนมชน
 ทุกแห่งก็פקพาอาวรุกัน จนไม่รู้ สักว่าเป็นการหวาดเสียว ในกรณีเช่น
 นั้นย่อมก่อให้เกิดอันตรายแก่ชุมชนได้ง่าย ผู้ชคนเร็นอาวรุไปในที่
 ชุมชนมชนนั้น ย่อมมีทางขงกันอยแล้ว คือตามมาคราน ในทาง
 ปฏิบัติเมื่อเจ้าพนักงาน ุเห็นก็จับกุมเขาตัวไปลงโทษ ถ้าเจ้าพนักงาน
 ไม่เห็นพลเมืองผู้สุจริตที่เร็นก็ชอยที่จะต้องแจ้งคือเจ้าพนักงานเป็นการ
 ช่วยเหลือส่งเสริมกฎหมายมาครานที่จะระงุงไว้ ซึ่งความสันติสุขของ
 ชุมชนมชน การפקหรือพาสาตราวรุของผู้เคารפקกฎหมายหรือเจ้า
 พนักงานผู้มหนาทปรายปรามนั้น ย่อมมีอำนาจที่จะพาไปได้โดยแล้ว
 ตามควรแก่กรณี คือบุคคลที่จะפקพาสาตราวรุไปในกิจการต่างๆย่อม
 ชอ อนุญาตคือเจ้าพนักงาน ได้ตามที่ใดเคยมีคำพิพากษารฎีกามาแล้ว

สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ปรายปรามก็ย่อมจะพกพาไปในที่ต่าง ๆ ได้ เช่นทหารและตำรวจย่อมพาไปได้ โดยอาศัยพระราชบัญญัติเครื่องแบบ สำหรับเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองผู้มีหน้าที่ปรายปรามก็ย่อมพาไปได้ เหมือนกันในขณะไปทำการรักษาเหตุการณ์ระงับความเรียบร้อย สมมติว่า ถ้ามีการอนุญาตตั้งผู้เสนอแล้ว คำว่า หวาดเสียวในพระราชบัญญัตินั้นก็รู้สึกว่า จะไม่ เป็น ประโยชน์ ดังที่ข้าพเจ้าได้ ชี้แจงมาแล้ว ว่าเป็นผลยังคิดอะไรไม่ได้ ในกรณีที่มีความผิดเกิดขึ้น เพราะอย่างไร เรียกว่า หวาดเสียว ถ้ามีอนุญาตให้พนักงานดังกล่าว ชี้แจงมาแล้ว ก็รู้สึกว่า จะเป็น การทำลายหลักของกฎหมาย ในแง่ความรู้ สึก ของราษฎรนั้นจะเป็นการทำลายหลักของกฎหมายละยั้ง คชราษฎรจะมีความรู้สึกเคยชินไปเสีย ไม่มีความรู้ สึกหวาดเสียวอย่างไร และแทนที่การแก้ไขที่จะเสนอให้เสนอมาจะได้ประโยชน์ ตรงกันข้ามกลับจะเป็นการทำ ความแก่ของครุฑอันเพิ่มขึ้นเสียอีก คือต้องเป็นภาระของราษฎรยิ่งขึ้นอีก โดยจะต้องรอนแรมมาขออนุญาตคือเจ้าพนักงานทุกเรื่อง ทุกรายไป เพราะคำว่า "สาครวรุณ" ย่อมหมายถึงอาวุธชั้น หอก ดาบ แหวน หลาว มีคต่าง ๆ ตามกฎหมายลักษณะอาญา ทางหลวง ย่อมหมายถึงบรรดาทางบกและทางน้ำทั่วไป ซึ่งใช้ เป็นทางสัญจรสำหรับสาธารณะชนและนับรวมตลอดถึง ถนนหลวงด้วย และ ถนนหลวงนั้น หมายความว่าที่หรือถนนและทางบกต่าง ๆ ซึ่งสาธารณะชนมีความชอบธรรมที่จะ ใช้ เป็นทางสัญจร และนับรวมตลอดถึงทาง

รถไฟและทางรถรางที่มรดกเกิดขึ้นสำหรับให้คนโดยสารนั้นด้วย เช่นนี้
 ในกรณีที่ราษฎรจำเ็นจะต้องติดมติพรรษาไปประกอบกิจการอย่างหนึ่ง
 อย่างใดเกี่ยวกับการอาชีพของเขา ก็จำจะต้องมาขออนุญาต กว
 ตั้งเจ้าหน้าที่เขาที่จำเ็นจะต้องให้อำนาจ และถ้าตั้งนั้นขึ้นไปก็ไม่ได้ความ
 สอดคล้องที่ได้เรียนมาแล้ว และถ้าตั้งมากเกินไปก็จะระเ็นภาวะ
 และมีเรื่องว่าที่ระพิจารณาเกินมากมาย ถ้าจะให้อำนาจหน้าที่พมเพอ
 การใช้อำนาจหน้าที่อย่างพมเพอ ก็จะทำให้ล้มๆคนๆ มีเรื่องกัน
 ไม่สิ้นสุด ความจริงกฎหมายมิให้ใช้แล้ว แต่ก็ต้องอยู่ในขอบเขต
 การที่ให้จำกัดก็เพราะความหวาดเสียวของประชาชน เพื่อเป็นหลัก
 ผดุงสันติสุขดังกล่าวแล้ว ซึ่งทั้งกฎหมายก็ไม่ได้ยึดช่องทางเดินเสีย
 ที่เดียว คือเขตโอกาสให้เจ้าพนักงานอนุญาตและให้פקพาอาวุธไปได้
 ในเหตุผลอันสมควร และไม่ผิดกฎหมาย ในกรณีเช่นนี้ไม่ปรากฏว่า
 เกิดความเกือครวอันอย่างไร

ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่า ในกรณีที่เจ้าพนักงานเห็นหนังสือ
 คุ่มครองไปนั้น แท้ที่จริงในบทกฎหมายนั้นไม่มีอยู่ แต่ไม่ใช่ขออน
 ุญาตตามบทกฎหมายโดยแท้ แต่เราให้เป็นหนังสือคุ่มครองไปเท่านั้น
 เอง ในเรื่องอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานให้פקอาวุธได้ตามกฎหมาย
 มาตรา นั้น เข้าใจว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือกรมการอำเภอจะกระทำได้
 โดยสมควรคงที่ข้าพเจ้าได้เรียนมาแล้ว โดยเหตุนี้รัฐบาลเห็นว่า การ

ทรงขัญญกัฏโฐ สักวาจะเข็น โทษมากกว่าเข็นคุณ จึงเห็นว่าสภา ๑ นั้น ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ไม่ควรระดมไว้ พิจารณา

๑๖.๒๕ น.

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ตามทฤษฎีขาดแคลงว่า สภา ๑ นั้นได้เคยผ่านร่างพระราชบัญญัติ ชะนิกนไป ครัง ทนง แล้วยัน ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ ทั้งสองนี้ หาคงกันไม่ ละขัยแรกเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ดูเหมือนว่าจะให้แต่ผู้ที่ มีสิทธิใครขออนุญาตมาขอรับขึ้นสนนิน พกอาจรับขึ้นสนนินได้ทุกคน แต่ พระราชบัญญัติ ละขัยขึ้น ให้ เป็น อำนาจ ของ เจ้าพนักงาน ที่ จะ สอดส่อง พิจารณาอนุญาตเป็นขางเรื่องขางราย คือให้ละเพาะที่จะยังความปลอด ภัยชนเท่านั้น ความจริงในเวลาทางการกัใดคงเจ้าพนักงานสำหรับ อนุญาตให้ รายกรพกอาจรับขึ้นได้ข้อยแล้ว คือให้ อำนาจ แก่ ท่านอธิบดี กรมตำรวจพิจารณาอนุญาตให้ เป็น ราย ๆ ไป ทำไมใน กรณีที่ ท่าน อธิบดีกรมตำรวจพิจารณาอนุญาตให้ ผู้ ทมิ อาจรับขึ้น พกอาจรับขึ้นไปได้ จึงไม่หว่ากเสยว และร่างพระราชบัญญัติละขัยขึ้นที่จะขอให้คงเจ้าพนักงาน พิจารณาอนุญาตให้ ผู้ ประสงค์จะพกอาจรับขึ้นไปได้ และพิจารณา แล้วว่าเป็นผู้ ที่สมควรจะพกใด จึงจะหว่ากเสยว ในกรณีที่อธิบดีกรม ตำรวจให้ชอนอนุญาตไม่หว่ากเสยว แต่ในกรณีที่เจ้าพนักงานอนุญาตตาม ร่างพระราชบัญญัติชอนให้คงขงจะหว่ากเสยว ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ท่านกล่าวค่านกันเอง

ใครจะชอกราบเรียนให้สภา ๑ นั้นทราบว่า อาจรับเท่าที่ใด ขัย อนุญาตให้ มีอยู่ในเวลานนี้มีสภาพไม่ต่างอะไรกับชอนไม่ คือว่าไม่มี

ประโยชน์ ในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน สิ้นใจเพียงพอ คือใครภัก-
 ญาคมาแล้วก็ต้องถึงไว้ในบ้าน เวลาจะไปนอกบ้านไปทำมาค้าขาย
 ก็น่าไม่เอาจะเอาอาวุธขึ้นคนไปสำหรับป้องกันชีวิตหรือทรัพย์สิน
 ของคนใด เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่ามันก็เหมือนมีทนต์ไม้ ตามระเบียบ
 เดิมที่ให้อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้พกได้นั้น ข้าพ-
 เจ้าขอกราบเรียนให้ทราบว่า ราษฎรของประเทศสยามไม่ใช่จะคงเคห-
 สदानอยู่รอบ ๆ บริเวณกระทรวงมหาดไทยเท่านั้น ความจริงมีอยู่ทั่ว
 ประเทศสยาม ถ้าหากว่ามีราษฎรที่อยู่ไกลพระนคร เช่น อยุธยา ภูเก็ต
 แม่ฮ่องสอน ซึ่งจะต้องเดินทางเป็นเวลาคั้งครึ่งเดือนมายังจังหวัดเสยง-
 ใหม่ และจะต้องเดินทาง โดยทางรถไฟจากจังหวัดเสยงใหม่มาถึงพระ-
 นครกินเวลาอีก ๒ วัน และเสียเวลาอีกอย่างน้อยตั้งชั่วโมงไปยังกระทรวง
 มหาดไทยเพื่อขออนุญาตพกอาวุธขึ้นสำหรับป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน
 สิ้นต่ออธิบดีกรมตำรวจ แต่ในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านอธิบดีกรมตำรวจ
 จะดีกว่าให้ทันทั่วทั้งทำได้ ไม่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าอย่างน้อย อธิบดีกรม
 ตำรวจจะต้องส่งตามไปถึงคณะกรรมการจังหวัดนั้น ๆ ว่าบุคคลที่ขึ้น
 เป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย สมควรจะเป็นผู้ ได้รับอนุญาตให้พก
 อาวุธขึ้นใจหรือไม่เสียก่อน ซึ่งความจริงข้อเท็จจริงเหล่านี้ อธิบดีกรม
 ตำรวจจะต้องตามไปถึงส่วนภูมิภาค เมื่อเช่นนั้นแล้วเราได้อำนาจเจ้าหน้าที่
 ทางฝ่ายภูมิภาคมีอำนาจพิจารณาอนุญาตเสียเสียจะมีดีกว่าหรือ เพราะ
 ว่าเกินกว่าทำให้เสียเวลาทำมาหากินของราษฎรเป็นอันมาก

อีกประการหนึ่งตามที่ท่าน กล่าวว่าได้ให้พวกอวธมม ไต่ แล้วจะ
 เป็นเหตุให้เกิดเรื่องวาระไรคืออะไรต่าง ๆ กัน ข้าพเจ้าขอถวายเรียน
 ว่า เจ้าหน้าทซึ่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบนี้ จะให้ตั้งขึ้น ไฉนนั้น ๆ ย่อม
 เกินผู้ มีทศมคา กอนที่จะพิจารณาคน ญาติให้ ผู้ใด ย่อมมีระ คอง สอยสวน
 เสียก่อนว่า ผู้ ทখনนั้นเป็น ผู้ มีความประพฤติคสมควระ ใตหรือไม่ ไม่
 ใใช้ใครมาขอใให้ทกรายไป แต่ความจริงเจ้าพนักงานทุกคนหาได้ ให้
 ไปโดยหลยหลยใควไม่ และถารขออนุญาตพกอวธมมเช่นนี้ใว่าระ
 เป็นสทกใแก่ผู้ รมชช อนุญาตตลอดทวใควไม่ ถาหาควใ รมชช อนุญาต
 ไปแล้วไปเกิดใควมีควใรายชช เจ้าหน้าทชาร ระงมถารชช ญาตินั้นเสีย
 กใได้ ข้าพเจ้าขอเรียนช่าชอทวใเจ้าหน้าทเป็น ผู้ มีอำนาจ อนุญาตใ
 วายฎรพทกนชช ทานเหล่านนั้นหน้าททระรทวใควมสงกสชชของวญฎร
 ทนแล้ว ถารวญฎรคนใควเป็นชชมีนสสช เช่นนถเลงทวใอมสนคานเป็น
 ผู้ราย เจ้าหน้าทใยอมระไม่ใชอใเอง ถาใใ ใชอใจะเป็นก้อยแก่วญฎร
 และเป็นถารกใถควนใไรใไรระใควใใใควใควมสงกสชชอใเอง ไพรระ
 ฉะนั้นช่าพใเห็นเป็นถารสมควระบงกคสภาวะระรททลทวใควนแห่งร่าง
 พระราชกใญญัตระเบียบนี้เพื่อควมใผลกภใถของพลเมืองทมิศคคธรรม

๑๖.๓๕ ๓.

นายเลียง ไชยกาล (คยลราชชาน) : ทข้าพเจ้าคานนี้ใใ
 จะไม่ช่วใให้วญฎรมิสทกใ กอความจริงเป็นช่วใหาเรื่อง ทลทวใควน

ขอให้พระราชาขัญญัตตเจ้าแก้วดวงดี หมายความว่า ไม่มีผลอะไร
เลยในร่างกฎหมายนี้ ที่เจ้าแก้วคนักเพ็ดหลกวิชาในทางกฎหมาย

๑๖.๓๗) 11.

นายอินทร สิงหนตร (เซียงใหม่): ข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระ
ราชขัญญัตตวรรรชยหลกการไว้ พิจารณาเหมือนกัน เพราะว่าตาม
หลกการนั้นมีคำว่า "แก ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ เพื่อเป็นการเหมาะสม" เป็นหลกการที่กว้าง
แล้วออกประการหนึ่ง สำหรับขัญญาในต้น เราไม่ควรจะพิจารณาถึงส่วน
ปลีกย่อย เราควรจะไปว่ากันว่า จะควรแก้อย่างไรในต้นกวรรมาธิการ

ในเหตุผลของผลเสนคที่ไต่เสนอมานัน ซึ่งความประสงค์ ก็คือว่า
ต้องการ จะให้เจ้าหน้าท สนญาคให้ตงเจ้าหน้าท สนญาคไว้ ความที่
รัฐมนตรีสั่ง ราชการ กระทรวงมหาดไทยกรย เมอถ นแล้ววา เวลานั้น
รัฐมนตรีได้เคยออกหนังสือสนญาคให้ น รัฐมนตรีก็ไม่มีสิทธิกระทำ
ไต่ โดยชอชด้วยกฎหมาย แต่ว่าเมอออกไปแล้วเจ้าหน้าทช้อยได้
อำนาจของรัฐมนตรีไม่ไต่เจมกม กรยว่าเป็นสิทธิคัมครองและเป็นอำนาจ
ซึ่งเกยวคด้วยนย ไม่ไต่ มีผลอะไรความกฎหมาย เพราะฉะนั้น
แทนราษฎรจึงทวคชยล ๗ ที่คานเมอถนว่า ถ้าหากว่าออกกฎหมายนไป
แล้ว จะทำให้ ไชคนญาคคนเสียไป ข้าพเจ้าบอกวาไปชนญาคคนนเสีย
คยแล้ว คือว่าไม่มีผลเลยที่เกยว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าไต่ รยหลก
การแห่งร่างพระราชขัญญัตตคนแล้ว เราจะมเจ้าหน้าทท ถูกต้อง คช

หมายความว่าเราจะมีเจ้าหน้าที่ที่สามารถอนุญาตให้ ใ้ ส่วนการที่
 ระบุอนุญาตหรือไม่อนุญาตนั้นก็อยู่ในดุลยพินิจของเราพนักงานอยู่นั่นเอง
 คือยอมมากไป หรือไม่ยอมมากไป ผลที่สุดนั้นก็คือ ให้เราพนักงาน
 อำนาจที่กระทำไป เคยวนเจ้าพนักงานทำ แต่ความจริงเจ้าพนักงานหา
 มีอำนาจที่จะทำอย่างนั้นไปไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรที่จะรีบ
 หลีกเลี่ยงแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

๑๖.๔๐๗.

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช) : การแก้ไขกฎ
 หมายลักษณะอาญาของท่านผู้แทนจังหวัดชุมพรที่เสนอมานั้นพร้อมด้วย
 ระเบียบ ท่านรัฐมนตรีสั่งราชการกระทรวงมหาดไทยได้แถลงเหตุขัด
 ข้อง ในการที่จะไม่รีบหลีกเลี่ยงร่างกฎหมายนี้แล้ว ปัญหาสำคัญ
 ในการที่เสนอกฎหมายเข้ามาสู่สภาแห่งชาติ ซึ่งสำหรับจะแก้ไขบังคับ
 ราชฎและให้ผลกับราชฎไว้รับความสละ ตลอดจนถึงกระทั่งเจ้าหน้าที่
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีอยู่หลายประการ กล่าวโดยละเอียดสำหรับกฎหมาย
 ที่ท่านผู้แทนจังหวัดชุมพรเสนอมานี้ มีหลักการอยู่ถึง ๔ ประการ คือ
 “ ก. เพราะบุคคลที่เคารพต่อกฎหมายมิได้มีโอกาสที่จะอ้างเอง ”
 หลักนี้เช่นหลักใหญ่ที่ท่านผู้เสนอของการยกเลิกของการทศราฎหมาย
 ฉะนั้น นั้นเป็นมูลเหตุที่แท้จริง ซึ่งหลักการอื่น ๆ กล่าวโดยละเอียด

คือ ข. ค. แสดง. นั้น ข้อ ค. มีว่า "ส่วนเจ้าหน้าที่ผู้ มีหน้าที่สอบสวน
 ขบวนการโจรผู้ร้าย ก็ไม่มีอำนาจอันใดที่จะพดลข้ออาวรณ์ในที่ประชุมชนใด
 ข้อนี้ไม่มีปัญหาเลย เจ้าหน้าที่ที่เราได้มีสิทธิปฏิบัติอยู่ โดยบริบูรณ์แล้ว
 เพราะฉะนั้นเมื่อมูลเหตุของการตรวจกฎหมายนั้น มีอยู่ถึง ๔ ประการเช่นนั้น
 แล้ว สรุปความสำคัญก็คือ ๑. เจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจ ๒. บุคคล
 ผู้ที่สำรวจที่จะมีอาวรณ์ไม่ได้ ปัญหาเพราะเจ้าหน้าที่หมดไป คราวนี้ปัญหา
 ที่ยังมีอยู่โดยละเอียดก็คือ ผู้ที่สำรวจที่ไม่มีอำนาจที่จะพดลอาวรณ์ได้ เพราะ
 ฉะนั้นมูลเหตุอันหนึ่งที่เสนอๆ เข้ามาปรารภน่าจะไร เพราะการตรวจ
 หมายออกไปนั้น เราจำเป็นต้องทำให้ได้ด้วยความสุขกับประชาชน
 ทุกๆ ส่วนทั่วราชอาณาจักร ไม่ได้มีซึ่งมีซึ่งรองประการใดๆ ในกฎ
 หมายนั้น โดยละเอียดก็คือ ที่ท่านผู้แทนได้เสนอมานี้ ข้าพเจ้าได้จะ
 ขอถามท่านประธานสภาฯ ว่า ปรารภน่าจะไร หรือมีอะไรอยู่หลังฉาก
 อีกประการหนึ่ง กฎหมายฉบับอื่น ๆ กล่าวโดยละเอียดเรื่องใช้
 กรรมกรเหมืองแร่เช่นนี้ เรื่องแร่ปรอทอะไรเหล่านี้ ซึ่งให้ใช้
 กรรมกรไทยอะไรเหล่านี้เช่นนี้ แล้วท่านผู้เสนอออกไป ขอให้ท่าน
 ประธานสภาฯ และสภาฯ ที่เคารพของราษฎรจงพึงระลึกขึ้นให้ตระหนัก
 ปัญหาว่ามูลเหตุของการที่ตรวจกฎหมายนั้นเราต้องการอะไร เพราะ
 เหตุว่าการตรวจกฎหมายเข้ามา นอกจากรัฐบาลแล้ว แม้บุคคลอื่น
 เสนอเข้ามาจะหวังก็ตาม แต่อย่าลืมนึกว่า ต้องมีอะไรอยู่หลังฉากอยู่
 เสมอ แต่ส่วนรัฐบาลนั้นไม่มี....."

ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรที่สภาฯ นี้จะรับหลักการไว้ พิจารณาเลยเป็นอันขาด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

นายจำรัส มหาวงศ์นันท์ นายทองม้วน อัครดากร วิทยธง
ประธานสภาฯ: มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณา
ต่อไป ขอใ้ ไปรยกยงมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอใ้ ไปรยกยงมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๘ คน

ประธานสภาฯ: เห็นอนว่าพระราชบัญญัตินี้ ตกไป ในวาระ
ต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการขายยา (ฉบับ
ที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของรัฐบาล

พ.ต. หลวงเขว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการขายยา (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช
๒๔๘๑ โดยมีหลักการว่า เพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติการขายยา
พุทธศักราช ๒๔๗๘

เหตุผลคือ เนื่องด้วยการคุ้มครองการขายยาตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองการขายยา พุทธศักราช ๒๔๗๘ ในบางกรณียังไม่อยู่ในความ
คุ้มครองตามสมควร และอีกประการหนึ่ง ในปัจจุบันนี้ผู้ทรงคุณวุฒิ
ในทางเภสัชกรรมแผนปัจจุบันยังมีน้อย ไม่พอกับความต้องการที่จะ

ปฏิบัติตามความมุ่งหมายแห่งพระราชบัญญัติเดิมให้ครบถ้วนได้ จึงเห็น
 เสนอการสมควรที่จะลดหย่อนข้อจำกัดให้เหมาะสมแก่กาลสมัยต่อไป

ก่อนที่ระอภีจะย้ายต่อไปข้าพเจ้าใคร่จะขอให้สภานี้ได้แกด้อยคำ
 นึกทบทวนในมาตรา ๕ ที่แก้ไขใหม่นั้น อันมาตรา ๑ บรรทัดที่ ๒ ตอน
 ปลายบรรทัดที่ว่า “การขยายที่ตั้งอยู่ในความควบคุมของเภสัชกร”
 เขา “ยา” ออกเสีย คชคคิกคำว่า “ยา” ออกเสีย แล้วอันมาตรา ๒
 บรรทัดที่ ๒ ตอนท้ายของบรรทัดที่ว่า “การขยายที่ตั้งอยู่ใน...”
 เขา “ยา” ออกเสีย เพราะไม่ได้ความ

ขอประทานชี้แจงเพิ่มเติม เนื่องจาก ขทบัญญัติในเรื่องการควบคุม
 การขยายยาที่ขึ้นอยู่เดิมได้ รวมอยู่ในพระราชบัญญัติการแพทย์
 พ.ศ. ๒๔๖๖ ซึ่งปรากฏว่ายังไม่เป็นผลก็ตามสมควร เพื่อให้เหมาะสม
 ด้ยกาลสมัยยิ่งขึ้น จึงได้เลิกการควบคุมการขยายยาและได้ มีพระราช
 บัญญัติไว้ละบยหนึ่ง แล้วต่อมาได้ มีท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ผู้หนึ่งในสมัยที่แล้วมา คือผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลฯ ได้เสนอร่างพระ
 ราชบัญญัติควบคุมการขยายยาแก้ไขเพิ่มเติมมา และรัฐบาลได้ชี้แจง
 เพื่อขอรับเอาไปพิจารณาอีกก่อนที่รับหลักการ ด้วยเหตุว่ารัฐบาลได้
 คำนึงอยู่แล้ววามเหตุผลหลายประการที่จะแก้ แต่ว่าจะแก้ไขให้ตาม
 ปรุขของผู้เสนอในครั้งนั้นก็รู้สึกว่าเหมาะจะแก้ไข เมื่อรัฐบาลรับร่าง
 ผู้เสนอไปแล้วก็ไปรวมกันพิจารณา แต่ที่ครั้งนั้นรัฐบาลเคยมีพร้อมที่

จะเสนอตั้งแต่สมัยคราวที่แล้ว แต่โดยเหตุที่ว่าสภาฯ ไม่มีในขณะนั้น จึงได้เสนอมาในสมัยนี้

วิธีการที่จะลดค่าการขยายยาให้ คียิ่งขึ้นนั้น มีหลักสำคัญ ๆ อยู่ ๓ ประการ คือ ๑. ให้มีการปรับปรุงยาสมุนไพรวงศ์ซึ่งจะต้องได้รักษาคุณภาพจากสาธารณสุขประจำท้องถิ่น ยาประเภทนี้ตามร่างเรียกว่า ยาสมุนไพรรักษาโรค ๒. อนุญาตให้ประกอบกิจการขยายยากว้างกว่าที่จำกัดไว้สำหรับยาอันตราขายตามกฎหมาย และ ๓. กำหนดวิธีปฏิบัติในการขยายยา กำหนดขายอันตราขาย และกำหนดสถานที่ในการขยายยาแก่สหกรณ์ควบคุมได้

เมื่อรัฐบาลได้พิจารณาแล้วก็ได้แก้ไข คือในร่างมาตรา ๓ ของพรก. โทษ ของประธานฯ แง่งย่อ ๆ คือเติมคำพระราชบัญญัติระเบียบการย้ายสถานที่ขยายยาของอนุญาตเพิ่มเติมจากขยายใช้ไม่ได้ ไปด้วยถึงระเบียบไว้ในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม การขยายยา พ.ศ. ๒๔๗๘ เพราะใบอนุญาตระเบียบหนึ่งใช้ ในสถานที่เดียว ถ้าย้ายสถานที่ใหม่ก็ต้องขออนุญาตในการย้าย ซึ่งค่าธรรมเนียมจะคิดเสียถึง ๕ บาท ในกรณีคงแก่เพื่อจะให้แน่เงาแก่ผู้ย้ายสถานที่ดังกล่าวแล้ว โดยให้นำใบอนุญาตมาแต่เพียงขอสลักหลังการย้ายเท่านั้นเอง

ในมาตรา ๔ ในร่างที่จะแก้ไขมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการขยายยานั้น ให้เพิ่มคำว่า "แก่สหกรณ์ผู้ควบคุม ก็ การขยายยาจะควบคุมได้ ไม่เกิน ๒ แห่ง แต่สถานที่ขยายยาทั้งสองแห่งนั้นต้องตั้ง

อยู่ห่างกันไม่เกิน ๕ กิโลเมตร” การที่เค็มบรรณกิจได้เค็มไปตามร่าง
ของผู้แทนได้เสนา

มาตรา ๕ แก้ไขมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการช
ยา พุทธศักราช ๒๔๗๙ และเพิ่ม คำว่า “ ในกรณีที่เกิดช
ผู้ควบคุมกิจการไม่อยู่ ให้ผู้รับใบอนุญาตประเภท (ก) ขายยาอันตราย
ที่ปรุงไว้สำเร็จเพื่อใช้ได้แล้วแก่ผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง
หรือแก่ผู้มิใช่สิ่งของผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง โดยชอบ
ด้วยกฎหมายได้” นักหมายความว่าไม่จำเป็นที่เภสัชชกรจะต้องอยู่
ปรังยาเสมอไปถ้ายานั้นเช่นยานอันตรายที่ปรุงไว้เสร็จแล้ว แต่ว่ามิใช่สิ่ง
ของนายแพทย์ผู้ประกอบโรคศิลปะสั่งมากให้ขายได้”

รวมความว่าตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ยกเลิก ความ สะดวก
ให้แก่ราษฎรยิ่งขึ้น รัฐบาลหวังว่าสภาฯ นี้จะรับหลักการแห่งร่างพระ
ราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

๑๖.๕๒ น.

นายทอง กันทาธรรม (แพ้ว) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ถ้าพิจารณาในถ้อยคำในหลักการโดยแท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่อยาก
ระกักค้านอะไร แต่เมื่อได้ฟังคำอธิบายของท่านรัฐมนตรีที่ได้อธิบาย
มาแล้ว เช่นบอกว่าได้พิจารณาถึงความเห็นของผู้แทนราษฎรซึ่ง
เคยมีปรากฏในสภาฯ นี้ คำว่าเมื่อก่อนสภาฯ ชุคที่แล้วมา มีผู้แทน

ราชกุมารหญิงโตเสนาธราชพระราชบัญญัติควบคุมการขายยาขนมา
 และมีข้อความละเอียดหลายประการ แต่ว่าส่วนหนึ่งที่ผู้แทนผู้
 การก็คือว่า จะเปิดโอกาสให้แก่ผู้ขายยาโอกาสย้ายสถานที่ขายยาไป
 ขายได้ในที่ต่าง ๆ แต่ว่าไม่ใช่ว่าย้ายไปเฉพาะแห่ง คือมีความประ
 สงค์ที่จะผ่อนผันให้แก่ผู้เดินเร่ขายยา นอกจากมีผู้เสนอในครั้งก่อนแล้ว
 ในสมัยนี้เองก็โต มีผู้แทน ราชกุมารจังหวัด อโยธยาธานี โตเสนาธราช
 ราชบัญญัติควบคุมการขายยาอีกฉบับหนึ่ง ซึ่งมีความเห็นต่างในเรื่อง
 น้เหนือกัน จึงโตเสนอมาว่าเมื่อโต รัชอนุญาตจากเจ้าพนักงาน แล้ว
 ในกรณีเช่นนั้นผู้ขออนุญาตต้องมีใบอนุญาตติดตัวเสมอ คือหมายความว่า
 ว่าเสียค่าธรรมเนียมหนึ่งหนึ่งจะไปขายที่ไหนก็ได้ แต่จะต้องมีใบอนุญาต
 ติดตัวไป แต่เมื่อรัฐบาลเสนอข้อพิจารณาของผู้แทนราชกุมารเหล่านี้ สก
 สืบว่าถ้าไม่รัฐบาลเร่งเสนอมาตรา ๓ อันมาตรา ๓ คือว่าการที่จะย้าย
 สถานที่ขายยา สำหรับการสลักหลังใบอนุญาตให้ย้ายสถานที่ขายยา
 ครั้งหนึ่งจะต้องเสียค่าธรรมเนียมไม่เกินหนึ่งบาท คือหมายความว่าพอ
 ค่าเร่ขายเขาก็ไม่มีโอกาสที่จะเร่ไปได้ การที่จะไปขายที่ไหนก็จะต้อง
 เสียเงินที่ละหนึ่งบาทแล้วก็จะต้องขอสลักหลัง นี้ก็ไม่ใช่เป็นการเปลือง
 ความเดือดร้อนของราชกุมาร เพราะฉะนั้นอยากขอพึงเหตุผลของท่าน
 รัฐมนตรีเสียก่อนว่า ความหวังของผู้แทนราชกุมารทั้งหลายที่มอบหมาย
 ทัพผู้แทนต้องการหรือความที่ชาวเขาแฉ่งมานั้น จะมหวังในชั้นแปรญัตติ

บ้างไหม หรือว่าท่านรัฐมนตรีเตรียมพร้อมมาแล้วว่าไม่มีทางใดที่จะ
เห็นได้ ถึงเพียงนั้น

พ.ต. หลวงเซว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ตามที่ท่านสมาชิก
ไคอิชิปรายหนึ่งรัฐสภาได้พิจารณาแล้ว ประกอบกันในสมัยนี้ก็มีผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขควบคุม
การขายยา โดยให้ขายยาเร็วได้ รัฐสภาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าเรา
จะดำเนินการในรูปเช่นนั้นแล้ว จะเป็นอันตรายเป็นอย่างร้ายแรง คือว่าเป็น
การลดหย่อนเข้าหาระเบียบในการขายยาเร็วซึ่งเราจะไม่มี การควบคุมได้
เพียงพอ เช่นอย่างขายยาตามสนามหลวง เวลาเราวิ่งเหยียบที่คแล้ว
ต่างประเทศก็เป็นเช่นเรานี้แล้ว เราไม่ควรจะลดหย่อนไปอีก คือว่าเรา
ได้รักษาระเบียบของเราที่อยู่แล้ว ซึ่งไม่ควรจะขยายออกไป ซึ่งเราจะควบคุม
ไม่ได้ ไม่แต่จะขายยาด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพราะผู้ไปเรขาย เมื่อนอก
การควบคุมของเราพ้นงานแล้วก็โฆษณาสรรพคุณอย่าง โลกโคน
ราษฎรที่คิดว่าอากาศจะไปถูกกับสรรพคุณอย่างเข้า ประกอบกับ
ค่าของสิ่งเสริมของผู้นำเสียทรัพย์ ไป เป็นการทำลายเศรษฐกิจของ
ชาติผู้ตกทุกข์ได้ยากนั้น แล้วหลงซ้อยาเป็นการซ้อยาเปล่า ข้าพเจ้า
คิดว่าถึงแม้ว่าคนเรา ๆ ก็ ๆ นั้นแหละอยู่ในชั้นมีความวิ กัยยังหลงเชื่อการ
โฆษณาสรรพคุณอยู่แล้ว เพียงแต่อ่านคำโฆษณาออกไปซ้อ แทนที่เรา
จะสนับสนุนให้ราษฎรพยายามปรึกษาผู้ หมดความรู้ ให้เข้าไปโดยระเบียบ

ของกรรวัชชาอินทร์จึงไม่เป็นอันสิ้นเปลือง ซึ่งในทกวันนเวรพยายาม
 ที่ จะให้หมด ไปแล้ว นอกจากนั้นยา ที่เช่น ความจำเริญ แก่ รามภูรณ
 วิชาลัทธิได้ระบอบุญากไว้แล้ว ว่า ชายใดทุกข์ ๆ แห่ง เช่น ยาตำราหลวง
 และยาสามัญประจำบ้าน นอกจากนั้นยังมียาจำพวกสมุนไพรเย็บเคล็ด
 ละเพราะยาตำราหลวงซ้ำพเจ้าอยาก ระอ่านให้ ฟัง มีถึง ๒๒ ชนิด เช่น
 ยาแก้ ไข้ คางคกขี้มิม ชีผิงขอรวิค ชีผิงคริสโรวิน ยาแก้ ใจ ยาแก้
 ยืด ยาแก้หิววาค น้ำมันยูคาลิปตัส ยาหยอกทา ทิงเจอร์ ไอโอดีน
 แล้วอีกยารักษาแผลแก่น้ำร้อนลวก ก็เกลือ ถวดคยาขวิค นอกจาก
 นั้นกรมสาธารณสุขได้ ประกอบ ขึ้นมาเพื่อที่จะ ให้ เป็น ยาสามัญประจำ
 บ้านก็เต็มเข้ามาเรื่อย ๆ เห็นว่าเพื่อความสะดวกแก่ราษฎรที่จะได้ ซื้อได้
 สะดวกก็ ให้ เป็นยาประจำบ้าน นอกจากนั้นเมื่อ ก็นยา ตำราหลวง
 ที่นยาสามัญประจำบ้านจำพวกควินินเม็ด ควินินน้ำ ยามันถอมแก้เจ็บ
 คอ และยาทม ซึ่งไม่มียาอินทราษ ยาขิงสำหรับใส่แผลสำหรับแก้
 ฟกช้ำ ยาหอมมะลิต่าง ๆ บัญชีที่เราได้มีเสมอ เมื่อกรมสาธารณสุข
 สุกได้ ตรวจเห็นเป็นวิธีการควบคุมที่ ไม่อยาก จะให้ พวกขายยาเร่ขาย
 แล้วเอาอินทราษไปรักษา โดยเพราะก็คือ ไม่อยาก จะให้ ประเทศ
 สยามเป็นประเทศสำหรับทดลองยา โดยเพราะที่ขายเร่ หรือเรียกว่า
 พวกงัว พวกป่าหูกแต่คง ซึ่งเคยหมดไปแล้ว นักเขียนตัวอย่างอื่นก็
 แค่อ่างไรก็ตาม ถ้าหากว่าเมื่อมีผู้แปรญัตติไปก็มีเจ้าหน้าที่เทศนิคที่

ระซึ่งแจ้งว่าไม่ควรหรือควรอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหวังว่าสภาฯ นี้
คงจะมีหลักการ

นายอรุณ ทองบัวโชติ (พระนคร): เท่าที่รัฐบาลได้แถลง
มานักเห็นระเข็นที่พอใจของสภาฯ แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ลงมติ

มีสมาชิกยกมือรับรอง

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘๒ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: ส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ส่งกรรมาธิการ
สามัญ

ประธานสภาฯ: ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติก่อน

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ขอเสนอให้แปร
ญัตติกภายใน ๓ วัน

ประธานสภาฯ: รัฐบาลขอให้แปรญัตติกภายใน ๓ วัน เมื่อไม่
มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
กฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายเซมชาติ บุณย-
รัตน์ดี เจ้าของไม่มา

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติย้ายระบุนาม
สถานที่ตั้งแห่งกิจการ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายอมร ผลประสิทธิ์

๑๓.๐๑ ๒.

นายอมร ผลประสิทธิ์ (ینทبری) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระ
ราชบัญญัติย้าย ระบุนาม สถานที่ตั้งแห่งกิจการ พุทธศักราช ๒๔๘๑
โดยมีเหตุผลและเหตุผลดังต่อไปนี้

เพื่อปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอันเกี่ยวข้องกับ การระบุนาม
สถานที่ตั้งแห่งกิจการให้สะดวกในการควบคุมยิ่งขึ้น และเป็นกรเหมาะ
สมกับความต้องการของชาติในปัจจุบัน

เหตุผล เนื่องจากบทบัญญัติอันเกี่ยวข้องกับ การระบุนาม ย้ายสถานที่
ตั้งแห่งกิจการซึ่งมีอยู่เดิมยังไม่รัดกุม และเหมาะสมกับสถานะการณ์
ปัจจุบันซึ่งสยามเป็นประเทศเอกราชสมบูรณ์ ทั้งชายแห่งการควบคุมก็
มิได้ครอบงำตลอดถึงการระบุนามสถานที่ตั้งแห่งกิจการทุกประเภท จึง
จะเห็นได้ว่าสถานที่ตั้งแห่งกิจการของชนต่างชาติ ส่วนมากได้ใช้ ย้าย
ระบุนามในทางยกยอ ภาษาของชาติคนให้อยู่ในลักษณะที่จะเห็นได้ว่า
มีระดับความสำคัญสูงกว่าภาษาไทย เช่น ระบุนามภาษาต่างประเทศไว้

อย่างเกี่ยว หรือมีอักษรไทยไว้ด้วยแต่มีขนาดเล็กกว่า หรืออยู่ล่าง
อักษรต่างประเทศเป็นต้น พฤติการณ์เช่นนี้ย่อมเป็นเหตุนำมาซึ่งความ
เสื่อมเสียแก่ประเทศชาติ เพราะ

๑. ภาษาเป็นเชื้อชาติของชาติ เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องหมาย
แทนชาติส่วนหนึ่ง เมื่อภาษาไม่ได้รับการยกย่องอันควร ย่อมจะกระทบ
กระเทือนถึงเกียรติศักดิ์ของชาติอย่างมาก

๒. มีการเข้าใจผิดกันว่า เราจำต้องยอมนับเอาภาษาต่างชาติ
ทั้ง ๆ ที่เขาก้เข้ามาหาผลประโยชน์จากเรา ซึ่งเท่ากับว่าเรายืนค้ำอยู่
ภายใต้ อธิปไตยของชนต่างชาติโดยสมัครใจ ความเข้าใจอันไม่ตรงกับ
ความเป็นจริงนี้ เป็นผลกระทบกระเทือนแก่เกียรติศักดิ์ของชาติทุกถิ่น

๓. ในฐานะรัฐเป็นผู้ช่วยการปกครอง ลักษณะการเช่นนั้น
จึงเป็นการขาดการระงับการต่อรัฐ ทั้งยอมเป็นทางโน้มน้าวให้เกิด
ความทะนงใจและคึกการอันเป็นภัยต่ออธิปไตยของชาติ

๔. เป็นเหตุให้จิตใจของชาติขาดความเข้มแข็งไปมาก และ
เป็นผลให้การประณามกิจในระยะแรกเริ่มดำเนินไปช้ากว่าควร ซึ่งเป็น
การไม่ตรงกับความมุ่งหมายตามนโยบายทั่วไปของรัฐบาล

๕. แม้ว่าจะสามารถมีการติดต่อกับนานาประเทศอย่างกว้าง
ขวางแล้วก็ตาม แต่สภาพการณ์ ทดถ่วงแล้วยังเคยทำให้ชาวต่างประเทศ
หลงเข้าใจผิดไปว่าสยามเป็นเพียงอนุรัฐของประเทศหนึ่งเท่านั้น ความ
งมงายของชน รัฐคิดว่าเท่าที่ทำได้ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ นี้ก็ด้วยหนังสือ

ชาวอเมริกันก็เข้ามาถ่ายแล้วนำไปฉาย และแสดงให้เห็นว่าแม้ว่า
ภาษาอะไรก็ไม่ทราบ ซึ่งคนส่าย ๆ ก็มีว่า ไม่ใช่หนังสือของเมืองไทย

๖. กรณีชาวต่างประเทศเคยตั้งข้อสังเกตว่าชนต่างชาติได้วิ
อิศระในการใช้ สิทธิเกินกว่าขอบเขตอันควร ซึ่งเป็นเหตุให้สภาพ
ของรัฐจากความสง่างามและยังเสียความเป็นระเบียบอันดีอีกด้วย น
กัณเฑาะว์ของกบฏเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ ข้าหลวงพาณิชย์เท่าที่จำได้ เป็น
ข้าหลวงพาณิชย์ไทยเข้ามาและกลับไปประเทศเขา ก็ได้ตั้งข้อ
สังเกตไว้ดังนี้

๗. เพื่ออำนวยความสะดวกสบายมาสู่ผู้ลงทุนในการที่จะค้นคว้า
หาสถานที่แห่งกิจการนั้น ๆ ในเมื่อได้ มีหนังสือ อันเป็นภาษาของชาติ
แสดงไว้

บุคคลอันมีสติปัญญาใหม่เป็นผลให้เราได้อยู่ใน รัชสมัยเกียรติยศอันศักดิ์
เทียมกับอารยะประเทศทั้งหลาย กรณีจึงเป็นความจำเป็นอย่างอง
ระก้องแก่ ชาติปรีดิ์ปลื้มเพื่อ ให้ ข้าราชการสถานแห่งสนธิสัญญานั้น และ
เราหวังได้อย่างแน่นอนว่า ชาติ รัชการอันมีเกียรติ รากชนต่างชาติ เช่น
เกี่ยวกับกรณีอันอื่นเกี่ยวกับการใช้ สิทธิตามวินัยของชาติ เอกราชสม
บูรณ์ ซึ่งเรากำลังเร่งรีบดำเนินการอยู่ในขณะนี้

การที่จะ ทำให้ ข้าพเจ้า เสนอ ร่าง พระราชบัญญัติ ข้าย วรรณ
สถานทนมานัน ใต้ มีเหตุผลพอที่ข้าพเจ้าจะยกขึ้นประกอบอีก ๒ ประ
การ คือ

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ โดยสารเรือเข้ามาในลำแม่น้ำเจ้าพระยา มาจากต่างจังหวัด ในถิ่นนั้นมีชาวต่างประเทศซึ่งไม่เคยมาในประเทศไทยเลย เมื่อเข้ามาในลำน้ำเจ้าพระยาชาวต่างประเทศได้ถามว่า ประเทศสยามนี้คือกรุงเทพ ฯ หรือ ข้าพเจ้าได้ ชี้แจงให้ฟัง แต่ชาวต่างประเทศก็ไม่เชื่อว่าจะเห็น กรุงเทพ ฯ เมืองหลวง ของประเทศไทย เพราะสถานทีต่าง ๆ นั้นมีป้ายเขียนภาษาต่างประเทศ

อีกครั้งหนึ่งก็คือ ข้าพเจ้าได้ มีโอกาสออกไปนอกประเทศครั้งหนึ่ง ไปเห็นในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งไม่สมควรจะมีภาษาไทยเลย เพราะที่นั้นไม่ใช่เมืองไทย แต่ไปเห็นป้ายเป็นภาษาไทย ความรู้สึกในเรื่องภาษามีความรู้สึกซึ่งบอกไม่ถูก สถานที่นั้นบอกขายของซึ่งข้าพเจ้ามีน้ำใจ คล้ายกับว่ามี สดางค้อยใน กระเป๋าเท่าไร ก็อยากจะซื้อให้หมดทีเดียว ความรู้สึกในเรื่องภาษามีมากมายเช่นนี้ทำให้ข้าพเจ้าจำต้องเสวนาร่างพระราชบัญญัติระเบียบขึ้นมานี้

นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังอยากที่จะแสดงความในใจว่า ได้มีสมาชิก หรือว่าเพื่อน สมาชิกบางคนก็ได้ ทักท้วงเหมือนกันว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบนี้ดูเหมือนจะเคยมีเสนอมามากครั้งข้างแล้ว แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าถึงจะมีเสนอมามากก็อาจจะไม่ลัดคิวสักทีหนึ่งก็ได้อีก หรือว่าจะเสนอมามากจนที่สยามได้เอกราชสมบูรณ์เกี่ยวกับสัญญาที่ได้ เนื่องมาจากเหตุนี้ ข้าพเจ้า จึงเสนอมานี้ ขอความวินิจฉัยจากวุฒิสภา และสภา ฯ นี้ เพราะฉะนั้น เท่าที่เหตุผลในคำอธิบาย ของข้าพเจ้า ที่ได้ ถวายเรียนต่อ

สถานี ก็หวังอยู่ว่าจะได้วิทยะกิจเพียงพลที่จะได้วิทยะวินิจ-
ฉยตามสมควร

พ.อ. พระบริภัณฑ์ทูตกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง-
การ : ในพระราชบัญญัติคนมัลกการ ทักวังขวางมาก ก็หมายถึง
ความว่าข้าราชการนามสถานที่ตั้งแห่งกิจการทั้งหมด ไม่ได้ จำแนก ออก
ออกไปว่าเช่นสถานการการค้าหรืออย่างหนึ่งอย่างใด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ก็จะต้องอธิบายไปท่านองว่า ผู้เสนอพระราชบัญญัติคนหมายถึงข้าราชการ
นามสถานทุกแห่งไปหมด ส่วนในหน้าที่ ของข้าพเจ้า เช่นผู้รักษา
พระราชบัญญัติ ก็มีในเรื่องการค้าเท่านั้น

ในเรื่องการค้าเราพระราชบัญญัติอยู่แล้ว เรียกว่าพระราชบัญญัติ
จดทะเบียนการค้า ในชั้นเดิมได้พิจารณา เรืองว่า สมควร
จะบัญญัติไว้ในเรื่องข้างกว้างกว่านี้ แต่เนื่องจากได้ พิจารณาถึง
หลักการและตามตัวอย่างซึ่งประเทศอื่นได้ ทำมาแล้ว เขาได้เคยมี
พระราชบัญญัติเหมือนกัน แต่เมื่อขบัญญัติไปแล้ว ทำให้การค้า
เสียไป เพราะว่าถ้าแม้ว่าจะว่าอย่างเมืองไทยเขียนแต่ด้วยภาษาไทยอย่าง
เคยเช่นนี้แล้ว คนที่ทำการค้าก็อาจจะมาใน ประเทศเรา เพียงวัน
สองวันก็ได้ เมื่อเช่นนี้แล้วจะทำให้การค้าเสียไป และบางประเทศก็ได้
ยกเลิกไปแล้ว

นอกจากนั้นข้าพเจ้าอาจจะเสนอได้ อีกว่า ในเรื่องข้าราชการนาม
แห่งกิจการ ฉะเพาะในส่วนการค้าเท่านั้น ในสมัยนี้ รัฐบาล ก็อาจจะ เสนอ

พระราชบัญญัติแยกหนึ่งในทางลอม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ คล้าย กยว่าง
พระราชบัญญัติเห็นชอบกัน ส่วนสถานที่อื่น ๆ นั้นข้าพเจ้าอยากจะได้
อธิบายว่า ในพระราชบัญญัติเห็นหลักการกว้างขวางมาก ทบอกว่า
แยกเลยนั้น หมายความว่า ย้ายยกออกไปเห็นตามถนนหรือว่าจะเป็น ย้าย
ในที่ทำการทั้งหมดด้วย เช่นในเรือเข็นคน ในเรือใหญ่ ๆ ก็มีย้ายยก
สถานที่ทำการเหล่านี้เราจะยังคงเห็นไปหมดย่อมเป็นไปได้ เพราะ
ว่าเกี่ยวข้องกันหรือต่างประเทศเข้ามาบ่อย ๆ แล้วคือไปเมื่อเราทำเรือ
เสร็จแล้ว เรือต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะเข้ามา ออกประการหนึ่งสถานที่
กองคลังหรือสถานที่ราชการเข็นคน เราจะยังคงเห็นไม่ได้ จะเป็นการผิด
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าระเบียบหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้ ไม่
ได้ ส่วนในกิจการที่ทำการสถานที่แห่งกิจการอื่น ๆ นั้น ขอให้รัฐ-
มนตรีสังวราภการกระทรวงมหาดไทยตกลงต่อไป

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ขอประทานอนุ-
ญาตกลงคือพระราชบัญญัติระเบียบเมื่อได้ พิจารณาโดยรอบคอบ
แล้ว ก็ไม่เป็นประโยชน์เลย คือว่า ไปบัญญัติให้บ้านทุกบ้าน มีย้าย
เพราะในพระราชบัญญัติมีอยู่ในทุกวันนี้ เช่นพระราชบัญญัติโรง
แรม เราก็มีบัญญัติไว้แล้ว ในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม
ทบอกว่าโรงแรมจะต้องมีย้ายออกหรือหรือเห็นภาษาไทย พระราช
บัญญัติกะเบียบการค้า อย่างที่ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-

การได้ตกลงแล้ว พระราชบัญญัติโรงเรียนประชาบาลที่มีบัญญัติให้
 ขยายออกชื่อ เป็น กำหนดขนาดใหญ่ให้แลเห็นชัดเจน พระราชบัญญัติ
 ควบคุมการประกอบโรคศิลปะ ผู้ที่โฆษณาการขยาย ผู้ที่ประกอบ
 โรคศิลปะ ระกอบขยายหรือคึกคักขจรโชนนาการประกอบโรคศิลปะของ
 คน ก็ต้องทำเป็นภาษาไทย เจ้าของโรงพิมพ์ตาม พระราชบัญญัติ ว่า
 กับการพิมพ์ เจ้าของโรงพิมพ์ ก็ต้องมีภาษาไทย เมื่อได้พิจารณา
 โดยรอบคอบแล้ว จะเห็นว่าไม่มีสถานทีใดเลยที่จะไม่มีกฎหมายควบคุม
 นอกจากบ้าน ในกรณีที่มาถึงเรื่องบ้าน ก็ต้องพิจารณาถึงสถานที่
 ะไรต่างๆ ซึ่งก็คิดว่าเราทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น เหตุผลที่ท่านรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงเศรษฐการขอรว่าออกไปไม่เป็นผล ก็เลยเห็นว่าไม่
 สมควรจะรับหลักการ

๑๗.๑๒ ๒.

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ร่างพระราชบัญญัติ
 สมควรรับหลักการอย่างย้ง คือในเหตุผลที่ท่านผู้เสนอได้แสดงมานั้น
 เป็นเหตุผลที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงซึ่งได้ผ่านมาแล้ว แต่ว่าเท่าที่ท่านรัฐ-
 มंत्रीทั้งสองได้ แดลงเมื่อนั้น มีข้อความ ที่ควรเป็น ประการ สำคัญ อยู่
 อย่างหนึ่งก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวคลุมเครือไม่ชัดเจน นี้
 เป็นเรื่องของการแปรญัตติ นั้นร่างมาไม่ชัดเจน ทางรัฐบาลมีความ
 ประสงค์ ที่จะรับไว้ ถ้ามีทางที่จะแปรญัตติได้

คนที่ว่าไม่มีประโยชน์อะไร เพราะพระราชบัญญัติโรงแรมกัมข้าย พระราชบัญญัติโรงเรียนกัมข้ายเป็นภาษาไทย พระราชบัญญัติควบคุมการขายกัมข้าย พระราชบัญญัติการพิมพ์ กัมข้าย ในพระราชบัญญัติเหล่านี้ ความจริงมีไว้ว่า คัดกัมข้ายเป็นภาษาไทย แต่กันในหลักการและเหตุผลตามร่างพระราชบัญญัติ ที่ท่านสมาชิกได้เสนอมาต้องการให้ กัมข้าย วางขายเป็นระเบียบทีเดียว เพราะบางกัมข้ายเราเห็นว่าภาษาต่างประเทศอยู่ข้างหน้าตัวโตๆ แล้วถ้าภาษาไทยไม่เห็น ร่างพระราชบัญญัตินี้ ต้องการวางระเบียบเพื่อให้ระลึกถึงสัญชาติเราเป็นเจ้าของเรศกัณฑ์ เราเป็นเจ้าของประเทศ จะต้องเคารพต่อชาติไทย หลักสำคัญก็คือว่าอักษรไทยอยู่ข้างบนหรืออยู่ข้างหน้า

ในเรื่องนี้หรือในเรื่องสถานที่นั้นเราควบคุมไม่ได้ ก็เป็นเรื่องที่แปรญัตติกินได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรีบหลักการ เพราะเหตุผลที่ท่านรัฐมนตรี และสมาชิกอื่น ยังไม่เห็นเหตุผลที่หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้

๑๓.๑๔ น.

นายเปี่ยม บดินระโชติ (นครศรีธรรมราช) : ร่างพระราชบัญญัติระเบียบกัมข้าย ข้าพเจ้ายังมองไม่เห็นจำเป็น เพราะที่สัญชาติทางพระราชไมตรี ขอปรากฏเพียงเสรีใจใหม่ๆ คนออกอย่างหนึ่งก็ออกการค้า

ขายส่วนมาก การค้าขายใหญ่ ๆ ก็อยู่ในเงอ่มมือของคนต่างกั้วทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเราเห็นว่าเรามีสิทธิในสัญญาแล้ว เราจะให้กะยกกระเทือนนานาชาติเกินไปคุ้มกันกระไรอยู่ แล้วอีกอย่างหนึ่งข้าพเจ้าได้ออกเที่ยวตามหัวเมืองเสมอ ๆ พวกนายอำเภอบอกว่า เรืองกฎหมายเกี่ยวกับปกครองไม่ไหวเสียแล้ว ออกมาเยอะแยะ เพราะฉะนั้น ถ้ายากเหลือเกิน การปฏิบัติไม่มี กฎหมายมีแต่เพิ่มออกไป กฎหมายออกไปทำไม่ส่วนมากก็ออกไป มีก็มีสมัคกันพวกราษฎร แล้วพวกเราด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกบริวาร

ร.ท. ขุนสรไกรพิสัย (อุดรธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้เบิกชกิปรายต่อไป

มีสมาชิกบริวาร

ประธานสภา : ผู้ใดเห็นว่า ควรจะเบิก ชกิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานสภา : เห็นอันว่าจะต้องขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรวิธีหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัติ ระเบียบนี้ไว้ พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๘ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรยกยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๕๘ คน

ประธานสภาฯ: พระราชบัญญัติเห็นอันตกไป ขอพักชั่วคราว
พักประชุมเวลา ๑๗.๑๖ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา รายงาน การ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง
สายลพบุรี - สิงห์บุรี - ชัยนาท - อทัยธานี ระหว่างหลักกิโลเมตรที่
๐.๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๓๐,๐๐๐ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของคณะ
กรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: รายงานของคณะ
กรรมาธิการเรื่องร่างพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดิน รัฐบาลอยากจะขอ
เลื่อนไป เพราะเหตุว่าบางทีจะมีความเข้าใจผิดกันในระหว่างเจ้าหน้าที่
และคิดวางแบบที่อาจจะตกลงกันได้

ประธานสภาฯ: รัฐบาลขอเลื่อนไป เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น
เป็น อย่างอื่น ข้าพเจ้า ถลว่า ที่ประชุมนี้ อนันต์ ในวาระต่อไปขอให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๒) พุทธ
ศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีการแก้ไข และไม่มีการแปรญัตติ

ประธานสภา: ทบทวนที่ ๒ แล้ว ค่อยพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรระงับใช้ เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เห็นอันผ่านไปแล้ว ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติของกันสัญจรโรค (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายอำเภอ อิศรางกูรฯ

๑๗.๕๓ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณออยุธยา (สิงห์บุรี): ความที่ได้นำพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของกันสัญจรโรคเสนอเข้ามา ยังสภาฯนี้ เหตุผลก็ได้กล่าวไว้ในระเบียบวาระแล้ว ขัญหาสำคัญ มีอยู่เพียงว่า ในระยะ ๓๐ ปีมานี้ พระราชบัญญัตินี้ เรายังไม่ได้ยกเลิก เปลี่ยนแปลงและแก้ไขประการใดเลย แต่สำหรับตัวหญิงนครโสภณภักดิ์ หรือสำนักของเธอนักก็ได้เปลี่ยนแปลงและเจริญแพร่หลายขึ้น

มากไม่มีเวลาเลือกทราบลงได้ เหตุของความเจริญเช่นนี้เกี่ยวกับข้อ
 เท็จจริงที่ว่า เมื่อเรามีช่องเดือนมากขึ้นเท่าใด หลักรวมครุโสเกณฑ์จะ
 มีมากขึ้นเท่านั้น เพราะเหตุว่าช่องเดือนนั้นหัวหน้าของมีอายุต่าง ๆ ที่
 จะนำหญิงสัญจรโรคหรือไม่สัญจรโรค มาอยู่ได้ โดยสะดวก เพราะ
 เราควบคุมไม่ได้ เท่าที่ปรากฏมาแล้ว จำนวนช่องโสเภณีเดือนก
 หรือช่องโสเภณีที่ไทรบิชนุญาตแล้วมีเพิ่มขึ้นมาก ตามที่ปรากฏไทรบิ
 ชอนุญาตแล้วถึงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ นี้ ไทยมี ๒๐ โรง ต่างกว่ามีอยู่
 เพียง ๓๑ โรง แต่สำหรับคนไทยแท้ ๆ ไทรบิชนอนุญาตเป็นหญิงโสเภณี
 นั้นก็มีเพียง ๔๔ คนเท่านั้น การที่คนไทยและคนต่างกว่าวชิโยชน
 อนุญาตเพียงเท่านั้น สักว่าผิดคติไปจากความเป็นจริงมาก ตามที่ข้าพ
 เจ้าได้ลงไปสำรวจมาแล้วในพระนครนี้ ในระยะเพียง ๓ เดือนนี้เพียง
 แต่ในพระนคร ปรากฏว่ามีช่องเดือนที่ข้าพเจ้าพบถึง ๒๗๔ ช่อง แต่จะ
 เหลือหรือเหลือตาอีกเท่าไรนั้นก็เหลือที่ข้าพเจ้าจะสามารถสืบทราบได้ แต่
 ปัญหาที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือเราควบคุมไม่ได้ หลักรวมครุโสใน
 หนึ่ง ๆ เท่าที่ถกนำมามานั้นเป็นจำนวนมากมาย สักแต่จะนำมาโดยทาง
 เรือหรือทางรถไฟทั้งเหนือและใต้ แล้วแต่เขาจะนำมาได้ ข้าพเจ้าขอ
 เြียนข้อเท็จจริงต่อสภาฯ นี้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ได้มีผู้ลอบส่งหญิง
 มาจากทางเหนือ และระหว่างนั้นข้าพเจ้าได้มาจากจังหวัดภาคเหนือ
 เหมือนกัน และได้ร่วมมือกับผู้แทนหลายจังหวัด หลักรวมครุโส

มาจากสถานีเค้นไชย แต่ท่านผู้แทนเจ้าของถิ่นได้ไม่ไหวพริบคึกคัก
ได้นำความแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และเจ้าหน้าที่โค่นาหญิง ๔ คนนั้น
ลงจากรถไฟเพื่อนำส่งกลับไปยังบ้านเค็ม หญิง ๔ คนอยู่ในระหว่างคุก-
ษา ถ้าหากว่าช่วยเหลือไว้ ไม่ได้ทันทีแล้วก็จะเย็นเหยอของพวกเขา
ลง ซึ่งจะส่งมายังปากน้ำโพ และหญิงที่ถูกปล่อยลงมาเข้าช่องเดือนโดย
ที่เรากวควบคุมไม่ถึงนั้นมีจำนวนมาก ๆ ในยี่หนึ่ง ๆ

และเหตุไ้จริงไ้กว้างไ้ช้นคำไว้ ในท่น ก็เพราะรู้ สักว่าการลง
โทษนั้นเขาเอนทำให้ความร้ สักของหัวหน้าช้องไม่มีความหวากหั้นเลย
เพราะฉะนั้นผู้ ท้องช้องเดือนถ้าเราจะ พิจารณาแล้วจะรู้ สักว่าโทษไม่
มากนัก และไม่มีโทษอย่างอื่น ๆ เพราะฉะนั้นจึงไ้กว้างไ้ช้นคำไว้
เสียว่า ให้จำคุกตั้งแต่ ๑ ช้นไปจนถึงอย่างสูง ๗ ปี ส่วนโทษปรับมีตั้งแต่
แต่ ๑๐๐ บาทช้นไปจนถึง ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งคงจะไม่เหลือยกว่านระระไร
นัก แต่ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่นโยบายของรัฐบาลในพระราชบัญญัติ
ระบ้นอย่างไร หรือรัฐบาลจะไ้ดำเนินการปรับปร่งแก้ไขอย่างไร ถ้า
หากว่าเป็นการตรงกันโยบายของรัฐบาลแล้วข้างที่ข้าพเจ้าก็จะไม่เสนอ
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไ้ไ้ เพราะฉะนั้นจึงอยากจะเวียนถามรัฐบาลคือ
ไปว่ารัฐบาลจะมีนโยบายอย่างไรต่อไปหรือไม่ ขอไ้ไปรทอช้นโยบายไ้
ข้าพเจ้าทราบ

พ.ต. หลวงเซ่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ปัญหาเรื่องหญิง
โสเภณีนี่ไม่ไ้เป็นปัญหาเฉพาะแต่ในทางศีลธรรม แต่เป็นปัญหาใน

ทำนการปกครองทั่ว ๆ ไป และเป็นปัญหาในทางวิชาการเกี่ยวกับกา
 แพทย์อยู่ด้วย ปัญหาเรื่องหญิงโสเภณีเป็นปัญหาที่สันนิษาศาชาติเขาใจ
 ใล่อยู่ และเขาได้ข้อร้องและเชื่อถือใ้เราได้เข้าร่วมประชุมเพื่อ
 พิจารณาปัญหาหนึ่ด้วย รัฐบาลในครั้งนั้นก็ได้ตั้งกรมการขึ้นพิจารณา
 คณะกรรมการเมื่อใด พิจารณาทุกด้านทกมมแล้ว ก็เห็นว่าวอิคำเนินการ
 เท่าที่เขื่อนอยู่ในคนนั้น เช่นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ควรจะพยายามอย่างองที่จะ
 ไม่สนับสนุนโรงโสเภณีอนณาตชนเลย แต่วในทางที่ระทำไปโดย
 ผลิตกันก่อนนั้นเป็นเรื่องที่จะแพร่เชื้อโรค คือหมายความว่าถ้าเรา
 ทำโดยกระทันหันแล้ว ภัยนี้ควยที่จะระยาคออกไปยอมจะมีมากขึ้น
 ถ้าเรายังไม่พร้อมที่จะจัดการเพื่อที่จะเข้าคุมครองในทางลับ พยายามที่
 จะเข้เข้นพลึงในทางที่จะให้ความปลอดภัยแก่ผู้ ทศารังกายของตัวเอง
 นั้นแล้ว ก็ยังไม่ควรที่จะกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้เป็นทางกระทบกระเทือน
 คณะรัฐมนตรีได้ พิจารณาเห็นชอบด้วยหลักการอันนั้น และได้ใ้ผู้
 แทนไปเข้าร่วมประชุมในคณะกรรมการระหว่างประเทศ ยรวคายุแทน
 ได้เข้าร่วมประชุมในคณะกรรมการระหว่างประเทศแล้ว ก็มีความเห็น
 พ้องคองกัน เกือบจะเรียกว่าเป็นเอกฉันท์ คือว่าบรรดาประเทศทั้งหลาย
 ในโลกนั้นได้พยายามขยปัญหาเรอนั้น และได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นลักับ
 ประเทศที่ห้ามการโสเภณีซาคเลย ไม่ยอมใ้มี ยกตัวอย่างเช่น ประ
 เทศอังกฤษ เป็นต้น แต่ก็เหมือนจะขยใ้มีมากขึ้น แต่ก็เป็นการ
 ภายใน ไม่มีใครทราบ หรือบางประเทศที่รัฐบาลเข้าจัดการคุมครองเช่น
 ญี่ปุ่น ก็ไม่เข้นถาแรกปัญหานี้ใด โดยแน่แท้ ในที่สุดก็ได้ พิจารณา

ถึงระบอบการปกครองอันหนึ่งในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเขยวนเขาไต่เลกวิ
 การที่จะยอมให้ มีหญิงโสเภณี ปล่อยให้ยู่กันตามลำพังแล้วให้มีการ
 ควบคุมภายในในการที่จะช่วยเหลือยักโรค ช่วยเหลือในการควบคุม
 ผู้ที่จะสองเสพบ ให้อำนาจระบอบการปกครองทั้งสองฝ่ายคือทั้งหญิงและทั้งชาย
 คือให้รู้จักของกันตนเอง ควบคุมเช่นนี้ คณะกรรมการระหว่างประเทศ
 ก็ได้พิจารณาเห็นสอดคล้องต้องกันว่านโยบายที่จะเลิก คือไม่ยอมให้ตั้ง
 โรงโสเภณีอนุญาตนั้นเป็นอันบริบูรณ์ของกันว่าเราจะต้องเลิกแน่ แต่ว่า
 ในฐานะของแต่ละประเทศนั้นไม่เหมือนกัน ประเทศสยามนั้นมิใช่เหตุ
 นาคิกอัย อย่างที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาแล้วว่า เราไม่ควรจะเลิกทันที
 เราควรเลิก ก็ต่อเมื่อรวมวิจิตร อย่างหนึ่งอย่างใด ที่จะช่วยเหลือให้
 กิจการนี้ได้ เป็นไปในทางปลอบถัก หมายความว่า เมื่อเราพร้อมแล้วก็
 เลิกไปในตัว ในขณะที่รัฐบาลก็ไม่ยอมส่งเสริมให้ มีการบริบทเช่น
 กันพึงเพียร เพราะฉะนั้นตามร่างพระราชบัญญัติของท่านผู้เสนอนั้นหมาย
 ความว่าไปพ้นชน เมื่อเราทำเขาแล้วก็กลับมาให้เขามา ขออนุญาตอีก
 ก็หมายความว่าเราทำเขาแล้วก็มาอนุญาต เรื่องมันซัดกันอยู่ในตัว
 เช่นนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้เสนอนั้นมีเจตนาดีเป็นอันมากที่เห็นภยันตรายใน
 เรื่องนี้ แต่ปัญหาเรื่องนี้ไม่ใช่การแก้ ในทางกฎหมาย แต่เป็นปัญหาใน
 ทางวิชาการ รัฐบาลไม่ซัดซัง ก็จะทำอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ คือผู้
 เสนอจะถอนเสียก็ได้ คือไม่ควรจะออกเป็นกฎหมาย หรือจะให้รัฐบาล
 รับผิดชอบไป เพราะว่าเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการที่จะดำเนินการต่อไป

๑๘.๐๓ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์ขจร) : ตามที่รัฐบาล
วิจัยว่าจะขอรับเอาพระราชบัญญัติที่เสนอเข้ามาในไปพิจารณาในข้อ
เจ้าไม่ขัดข้อง

ประธานสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าประชุมอันมีมติให้รัฐบาลวิจัยเรื่องไปพิจารณาก่อนรับหลักการ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณารายงานการพิจารณาพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญาของคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑
ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ และขอให้กรรมการชี้แจงก่อน

นายอินทร สิงห์เนตร (ประธานกรรมการ) : ร่างพระราช
บัญญัติคณะกรรมการได้พิจารณาโดยรอบคอบ และนอกจากนั้นยัง
ได้เชิญผู้เชี่ยวชาญมาในถาวรพิจารณาด้วย และกรรมการได้ประ
ชุมเห็นพ้องกันว่า หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ในกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๐๔ อนุมาตรา ๑๖ ซึ่งได้แก้ไข
โดยพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๗๐ ซึ่งไม่
จำเป็นจะต้องมีบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๔
อีก และนอกจากนั้นยังได้มีคำพิพากษายุติโทษอันเป็นตัวอย่างชก
เจน คือฎีกาที่ ๖๑๒/๒๔๗๕ เป็นตัวอย่างแล้ว ในคณินข้อเท็จจริง
มีข้อความใกล้เคียงกันที่สุด คือมีผู้หนึ่งยืนยันว่าไม่จำเป็นต้องเสียภาษ
อากร ใครจะฆ่าสัตว์หรือจะทำอะไรก็ไม่ต้องเสียภาษีต่อไป เป็นอันว่าทำ
ได้ และคำพิพากษายุติโทษอันมีที่กล่าวนี้ก็ได้ตัดสินเป็นตัวอย่างดังกล่าวแล้ว

ข้อสำคัญอีกอันหนึ่งคือว่า การที่ระบญญูตเพิ่มเติมกฎหมาย
ลักษณะอาญามาตรา ๓๓๔ เป็นอนุมาตรา ๕ นี้ จะทำให้กฎหมาย
ลักษณะอาญาเสียรูปไป เพราะว่า เรืองนเป็นเรื่องเกี่ยวกับภาษษอากร
หลักฐานที่สภาฯ รมิมาณกญญูตเกี่ยวกับภาษษอากรเท่านั้น ภายหลังที่
กรรมาธิการได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้วก็ได้เสนอรายงานมายังสภาฯ
นี้ เพื่อขอความวินิจฉัยของสภาฯ ต่อไป

๑๘.๐๖ น

ร ต. ถิต รัตนพันธ์ (พิทลง): ขอเพาฎกฎหมายฉบับนี้ ข้าพ
เจ้าได้เรียนแล้วในสภาฯ ในตอนต้นว่าให้ถอนเสียดีกว่า แต่ว่าผู้เสนอ
ไม่ยอมถอน ทัตักได้ตกลงถึงชนกรรมาธิการ เมื่อกรรมาธิการได้
พิจารณาแล้ว และได้เชิญผู้เขยวชาญในทางกฎหมายมาปรึกษาด้วย ก็
เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นการออกข้อันกฎหมาย คือกฎหมายลักษณะ
อาญามาตรา ๑๐๔ อนุมาตรา ๑ ๑. และถ้าออกกฎหมายไปก็ จะเห็น
การเสียรูป เช่นนั้นแล้วก็ไม่เห็นมีทางอนักกว่าที่จะให้กฎหมายนี้ผ่านไป
ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้ผ่านไปตามข้อบังคับการประชุม และการ
ปรึกษาของสภาฯ แทนราชฎร ข้อ ๒๓ ค.

มีสมาชิกบริบรอง

ประธานสภาฯ: มีผู้บริบรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้า จะ ขอให้
ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะให้ร่างพระราชญญูตนี้ผ่านไปตามทม
เสนอและมีผู้บริบรองถูกต้องแล้ว ขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๐ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรบกวนมอชัณ
สมาชิกยกมือ ๔ คน

ประธานสภาฯ: เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติขึ้นอันระงับไป
หมู่กระเขยขวาระ เลิกประชุม
เลิกประชุมเวลา ๑๘.๐๘ นาฬิกา

น.ต. ทองหล่อ จำหรีญ ร.น.
ทองดี ฅณฑาพิสินธุ์
จิต เวชประสิทธิ

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี
เนตร์ พูนวิวัฒน์
หุลวงประสิทธิอินทรกรรม

ร.อ. กุหลาบ กาญจนสกุล
โสภณ สุขชระ
ภิญโญ อินทะวิวัฒน์
จำรัส ส.ส.

ประเสริฐ บัฑมะสุคนธ์
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
กิน จุฑะรพ

สุรินทร์ ติฬลากร
เล็ก จารุณัฐ
วิศิษฐ์ ลูกอิน

ผู้กรวยงานการประชุม

ตรวจแล้ว ๑๗/๗/๘๒

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร